

Balla József:

**Felelősség
Nagy pech**

FELELŐSSÉG

Balla József

2004.

Ködös október végi este volt. Kecskeméten, az egyik Rávagy téri bérházba az imént lépett be Iványiné Klári, egy negyvenes, igen csinos, talán túlságosan is sovány asszony, aki egy biztosítótársaságnál volt üzletkötő. Férjét kb. másfél éve veszítette el egy autóbaleset következtében. Mivel már szülei is meghaltak, október utolsó hete, valamint november első napjai az emlékezés jegyében teltek az asszony számára. Most is a cigarettafüstöt sűrűn eregetve, egyik karján műbőr dossziét tartva lépdelt fölfelé a második emeletre. Annyira elgondolkodott, hogy szinte észre sem vette, hogy egy tizenkét év körüli fiú hangos "CSÓKOLOM"-mal viharzik el mellette lefelé a lépcsőn.

Mikor az asszony belépett lakásuk ajtaján, kisebbik lányát, Juditot egyedül találta. A nyolc éves kislány örömmel penderedett anyja elé, miközben boldogan csicszergett: - képzeld anyúúúú! Kaptam egy ötöst Környezetből!

- Jól van kicsim! - símogatta meg az asszony szeretettel kislánya szőke haját, majd miközben aláírta a kislány ellenőrző könyvét, ezt kérdezte: - Zsuzsi hol van?

- Szagkörön - válaszolt a kislány, mire Klári, aki tisztán hallotta kislánya válaszát, jót nevetett és kijavította lányát.

Ezután órájára nézett és elkomolyodva, szinte csak magának ezt mondta: - de hisz a szakkörnek vége! Bármilyen messzi is van a Bolyai Gimnázium, busszal már hazaérhetett volna! Csak nem történt valami baja?

- Ugyan anyu! Utána biztosan a szerelmével találkozott! - mondta a kislány a nyolc évesek bölcsességével és nem kevés írigységgel a hangjában, mire anyja imígyen intette le:

- Csönd legyen!

Jutka jól sejtette: Zsuzsi, a nővére, aki egy hosszú, bronzoshajú lány volt, tizenegyedikes gimnazista, a földrajz-szakkör után valóban találkozott barátjával, Lovász Zolival, egy közel kétméteres, enyhén gombafejű fiatalemberrel, aki az előző tanévben érettségizett, szintén a Bolyaiban, s jelenleg elsőéves hallgatója volt a GAMF-nak, ahol informatikát tanult. Emmellett a GAMF BSC NB I/B-s kosárlabda csapatában játszott. Mivel a legutóbbi meccsen megsérült, orvosi tanácsra néhány napig nem ment edzésre. Így történhetett, hogy Zsuzsit megvárta a gimnázium kapujában, majd hazakísérte. Útközben jókat beszélgettek. Már jóideje beszélgettek a Rávagy téri ház bejárata előtt.

- Mit mondott az orvos? - gyújtott rá Zsuzsi.

- Csak egy kis zúzódás! - legyintett fölényesen Zoli, majd így folytatta: - orvosi tanácsra csak hétfőn megyek először edzésre. Legalább sűrűbben találkozhatunk - símogatta meg kedvesen a lányt.

Zsuzsi ezután a lépcsőházi fény felé fordulva megnézte óráját, majd elköszönt Zolitól, aki távozóban, a ház sarkáról még visszafordulva ezt mondta: - holnap a szokott időben jövök! A lány ezt hallva kezével jelezve intett: - OK!

Fönt a lakásban Klári meglehetősen barátságtalanul fogadta nagyobbik lányát. Nem örült annak, hogy Zsuzsi a szakkör után még sétált barátjával. Mindez a sok tanulnivaló miatt.

Jutka mindezt hallva a háttérben kuncogott, ugyanis örült, hogy anyja most nem őt szidja. Zsuzsi a anyai szidalmakra imígyen reagált: - Tudod mi a te legnagyobb bajod? Az, hogy mióta apu meghalt, alig voltál valahol! Ha a tavasszal a kolleganőid nem beszélnek rá, még a soproni kirándulásra sem mentél volna el! És milyen jó volt, hogy egy napot még Bécsben is töltöttetek! Teljesen begubóztál!

- No nézd csak! Még majd a saját lányom írja elő nekem, hogy hogyan éljem az életem!

- gondolta mérgesen Klári, majd megenyhülve imígyen gondolkozott: - azért valahol igaza van. Zsuzsi miközben tüzet adott anyjának, s maga is rágyújtott rendületlenül folytatta: - ha a múltkor arra a "Csárdáskirálynő" előadásra el nem csallak, magadtól el nem mentél volna, pedig szereted az operettet.

- Milyen jó is volt! - adott igazat a lányának Klári, majd miközben Zsuzsi levetette dzsekijét és bementek a konyhába, az asszony ezt kérdezte a lányától: - elkéredzkedtél Irénke nénitől holnapra? Tudod! Hétvégén Halottak Napja.

- Anyukám! Mondtam neked, hogy hétfőn témazárót írunk matekból! Egyébként is hétfő a legnehezebb napom! - mondta türelmetlenül Zsuzsi.

- Úgy! Szóval ez vagy te! Állandóan azt hangoztatod, mennyire imádtad apádat, meg a nagymamádékat, de arra nem vagy képes, hogy Halottak Napján egy szál virágot tegyél a sírjukra! - mérgelődött Klári.

- Anyukám! Arról, hogy ki nem érti meg a másikat, beszélhetnénk! Én már napokkal ezelőtt mondtam, hogy a hét végén nagyon taulnom kell! - mondta a lány, kicsit már türelmét veszítve, majd még hozzátette: - attól nagyon szeretem aput is meg a nagyiékat is!

- Persze! Ez csak ürügy, hogy lefekhess Zolikáddal! - szólalt meg a háttérben Jutka.

- Micsoda? - nyílt kerekre Klári szeme, majd Zsuzsi hátrafordult és óriási pofont kevert le hűgának. A kislány sírva bújt anyjához. Klári símogatta Jutkát, miközben vigasztalta, majd szemeit fölemelve nagyon keményen mondta: - ezt meg ne próbáld mégegyszer! - a kisebbik lányával kiment a konyhából. Még hallották, hogy Zsuzsi imígyen morog: - tán túrjem el, hogy ez a kis tyúk hülyeségeket terjeszt rólam!

Pár perc múlva Klári visszatért, ekkor már egyedül. Nagyobbik lánya mellett, aki a hűtőszekrény mellett a falat támasztotta, s cigarettázott, úgy ment el, mintha ott sem lett volna. Mindkettőjüknek nagyon neheze égett, ez a hosszú, kínos csend, amit csak a szomszéd lakás ajtajának becsapódása, azt követően egy ideges női hang: "Vigyázz már egy kicsit!" - tört meg, majd gyors lefelé haladó lépések a lépcsőn.

Végül Zsuzsi próbálkozott először, sikertelenül. Könnyes szemmel állt anyja mögött, és hüppögve mondta: - ne haragudj rám!

Klári, aki éppen vacsorát készített, először idegesen így szólt, miközben hátra sem nézett: - hagyjál!

Ismét kínos csend következett, majd kb. öt perc múlva Zsuzsi szeretettel átfogta anyja vállát és sírva igyekezett bocsánatot kérni, az előbb törtétekért.

Ekkor már Klári is megnyugodott. Szembe fordult lányával és ezt mondta: - mikor szegény apád udvarolt nekem, Pali bátyád még fiatalabb volt, mint te most. Ha apád eljött hozzám, Pali állandóan körülöttünk lebzelt.

- Jó lehetett! - fújta ki a cigarettafüstöt Zsuzsi, mire anyja rendületlenül folytatta: - volt akkoriban egy beat együttes, a Metro. Te már nem nagyon hallhattál tőlük számot...

- Dehogynem! Most vasárnap is a Sláger Rádióban! Ha jól emlékszem, a "Mária volt!" Még te mondtad, hogy milyen rég hallottad! - vetette közbe a kislány.

- Tényleg! - mosolygott Klári, majd így folytatta: - volt akkoriban Zoránéknak egy jó számuk. "Fekete Pál" volt a címe. Nos ha apád meg akart szabadulni Palitól, repedtfazék hangon énekelni kezdte a szám elejét.

Ekkor már Zsuzsi is nevetett, s hozzátette: - Pali meg ha jól tudom szőke.

Klári ezután így szólt lányához: - tényleg tanulni akarsz a hét végén?

- Tényleg - válaszolt a lány, majd így folytatta: - Zoli megígérte, hogy szombaton eljön és segít matekból. Tudod mit? Vidd el Jutkát! Margó néni őt is nagyon szereti.

- Nemrég lábalt ki egy náthából. Majd valahogy kimagyarázom magam előttük, - sóhajtott ekkor az asszony, majd lányához címezve ezt mondta nagyon komolyan: - próbáld meg magad túrtőztetni Jutkával szemben. Hát milyen óvónő leszel te? - ölelte nagához Klári a lányát, majd elengedte és így szólt: - na mostmár tértek. Szóljál Jutkának, hogy jöjjön vacsorázni, mire a kislány elnyomta a csikket, és kiment a konyhából.

Péntek délután, egy óra múlt néhány perccel. A kecskeméti Signál Biztosító bejáratán egy csinos nő, s egy nemkevesebbé jól öltözött férfi lépett ki. Mindketten cigarettáztak.

- Hazavihetem, Klárika? - kérdezte a férfi nagyon udvariasan, kezében az asszony kisméretű bőrröndjével, majd még hozzátette: - itt áll a kocsim a sarkon.

- Köszönöm Péter, de nem hazamegyek: - mondta az asszony miközben át akarta venni csomagját, majd még hozzátette: - Alpárra megyek a temetőbe.

- Vonattal, vagy busszal megy Klárika? - érdeklődött ezután a férfi.

- Busszal, - válaszolt az asszony.

- Nahát, akkor engedje meg, hogy elvigyem! - mondta ekkor Péter.

- De hát ez magának nagy kerülő! - szabódott tovább Klári.

- Á ! Dehogy! Hiszen a feleségem az egyik Hunyadi-városi óvódában óvónő. Meglepem, el-megyek érte. Ő is mostanában végez - mondta a férfi, mire az asszony elfogadta kollegája invitálását. Mikor elindultak a Volkswagennel, Klári így sóhajtott, miközben belekerültek a körforgalomba: - tudja, van bennem egy kis félsz! Most először hagytam magára a két lányomat. A nagyobbiknak sok a tanulnivalója, a kisebbik meg nemrég volt influenzás.

- Nem kell őket féltetni! - nyugtatta Péter az asszonyt, miközben a Cifrapalota sarkán bekar-nyarodott a Rákóczi útra, majd még hozzátette: - két ilyen jólsikerült, talpraesett lányt én is elfogadnék.

- No, csak élne velük egy napig, majd megváltozna a véleménye! - nyomta el a csikket Klári nevetve.

Az autóbuszpályaudvaron sok ember volt. Közülük soknak a kezében temetőbe szánt

koszorú, csokor volt. De volt itt néhány sötét bőrű, a magyart törve beszélő nő és férfi, akik bizonytalan eredetű portékákat: szabadidőruhát, cipőt, zoknit, sőt az egyik férfi még lábost és fedőt is kínált eladásra.

Klári nem törődött az alkalmi árúsokkal. Mikor belépett a zsúfolt váróterembe, első útja a büféhez vezetett, ahol megvett egy szendvicset, ivott egy feketét. Cigaretta-t vett magának, majd kiment a hármaskocsialláshoz, ahová az imént állt be a tiszalipári busz, ami 14 óra 5 perckor indult. Sok volt az utas, javarészüket virággal, koszorúkkal. Mikor az asszony felszállt és jegyét megvette, ezt gondolta: - de jó , hogy én Margóval megrendeltem a koszorút!

Klári után még egy fiú szállt fel tömött hátizsákjával, aki az asszony megállapítása szerint nagyobbik lányával nagyjából egykorú lehetett.

Ezidőtájt a Bolyai Gimnázium kapuján csak úgy “zúdultak” ki a diákok. Voltak akik a hétvégi programot tervezték, mások arról beszélgettek, hány sírhoz kell menniük Halottak Napján.

Iványi Zsuzsi magányosan bandukolt a közeli buszmegálló felé. Ahogy mondani szokták, se nem látott, se nem hallott, ugyanis hiába kiabált utánba padtársa és barátnője Rita, nem is reagált rá. A szőke, lófarkas lány lélekszakadva rohant barátnője után olyannyira, hogy egy Tata kisteherautó kishíján elütötte. A fiatal sofőr, miután fékezett, letekerte az ablakot és imígyen szólt ki: - mi az kislány? Meguntad az életet?

Rita azonban nem törődött ezzel, futott tovább a járó-kelők között szaladva. Zsuzsit a buszmegállóban érte utol.

- Itt loholok utánad ! - lihegte kicsit szemrehányóan, majd megnyugodva, és már mosolyogva így szólt: - gyere! Bemegyünk a SPÁR-ba.

- Most nem lehet. - nyomta el a csikket Zsuzsi, majd így folytatta: - mennem kell a húgom elé a sulizhoz.

- Lárifári! Most ezzel takarózol, aztán majd egész délután a Zolikkal csatangolsz a városban! - mondta fölényesen Rita.

- Értsd meg! Anyu elutazott Tiszalipárra apu, meg a nagyiék sírjához, ugyanis Halottak Napja van , ha nem tudnád! - mondta Zsuzsi.

- Képzeld, tudom! - vetette közbe Rita, Zsuzsi azonban rendületlenül folytatta: - minket is vinni akart, de én mondtam, hogy a hétfői matek dogára kell készülnöm. Jutka meg nemrég gyógyult ki egy influenzából.

Rita ezután még mindig sértődötten így szólt: - ha nem jössz, hát nem jössz! Csak aztán Benőfi Johnny nehogy téged zrikáljon egész dolgozat alatt!

Időközben megérkezett a 14-es busz, és Zsuzsi a többi várakozóval együtt, készült a felszálláshoz. Rita még utána küldte a következőt: - egyébként tudd meg: nekem “menőbb Jenőm” van, mint a te Zolid!

Zsuzsi ezt már csak részben hallotta, de amit kihallott belőle, az épp eléggé felbosszantotta:

- méghogy az ő Joe-ja “menőbb Jenő”! Az a gitársonglőr, azzal a frizurával a feje búbján! Alig 170 centi! - gondolta mérgesen Zsuzsi, miközben a csuklós autóbusz gurult vele a városközpont felé, majd megenyhülve még ezt gondolta: - azért ami azt illeti, jól gitározik! Ezt akkor tapasztalta, mikor néhány hete a Kandó Kálmán Szakközépiskola buliján részt vett barátnőjével és Zolival. Itt játszott az a zenekar, amelynek “Joe” volt a vezetője.

A Vörösmarty Mihály Általános Iskola diákjai “egy emberként” igyekeztek “kizúdulni” az intézmény kapuján. Némelyiket szülők várták autóval, vagy gyalog. Iványi Jutka, mikor észrevette a túloldali járdán álló nővérét, elköszönt barátnőjétől Csillától, és futott át az úttesten.

- Nem kell szaladni! És nézz körül! - figyelmeztette hűgát Zsuzsi.
- Körülnéztem! - lihegte a kislány, mikor nővééréhez ért és elindultak hazafelé.
- Mi volt sz iskolában? - érdeklődött Zsuzsi a hűgától.
- Képzeld! A Takács elvette a Csilla meg az én uzsonnámat! - panaszkodott Jutka, osztálytársára.

Mi a fenének adtátok neki oda? - háborgott Zsuzsi, miközben a piros lámpánál megálltak.
- De hiszen erősebb, mint mi vagyunk! Tudod, tavaly bukott és azt mondta, ha nem adjuk oda neki az uzsonnát, megmond minket az Erzsi néninek, hogy lógtunk, pedig nem is! - mondta ekkor Jutka.

- Majd hétfőn anyu bemegy Erzsi nénihez - ígérte Zsuzsi egy jókora sóhaj után, miközben a zöldnél ámentek a túlsó oldalra. Magában, meg imígyen háborgott: “Mit képzels az a taknyos kölyök? Ez már tűrhetetlen!” - korábban ugyanis sokszor hallotta, amint hűga, anyjának panaszkodik erre a Takácsra. A panasz tárgya rendszerint az volt, hogy a fiú molesztálja a lányokat. Klári is sokat mérgelődött emiatt.

Mikor az úttesten átértek, Zsuzsi rágyújtott. Ezután továbbindultak, s Jutka váratlanul ezt kérdezte: - Zoli eljön ma?

- Biztos, - válaszolt Zsuzsi elgondolkozva, majd miután a kérdést jobban fölfogta, kicsit szigorúan ezt kérdezte hűgától: - miért érdekel ez téged? - és beléptek a lépcsőházba.
- Tudod, a Takács mindkettőnk összes ceruzájának kitörte a hegyét! A Csilla még sírt is! Számtan órán úgy kellett ceruzát kölcsönkérni! - válaszolt a kislány.
- És mondd! Csak titeket bántott ez a Takács? - kérdezte Zsuzsi, miközben lakásuk ajtaját nyitotta ki.

- Igen! - felelt Jutka, miközben beléptek a lakásba, ahol már jó ideje csörgött a telefon. Zsuzsi lepakolt, majd csak úgy dzsekiben fölvette a kagylót. Először bosszúsan tette föl magának a “szónoki kérdést”: “ki lehet az?” Annál nagyobb volt az öröme egy perc múlva, ugyanis Zoli telefonált, hogy most indul édesanyjával a temetőbe, s utána őt is meglátogatja.
- Jól van, várlak szeretettel! - mosolygott a lány, majd mikor hallotta, hogy a fiú búcsúzni készül, még gyorsan hozzátette: - itt áll mellettem a hűgom, és arra kér, hogy hozzád bicskát

és hegyezd ki a ceruzáit! - OK! - sóhajtott nagylelkűen Zoli, bár szívesebben lett volna kettesben Zsuzsival. Már előre tartott tőle, hogy miként a közelmúltban is, a kislány kazettájából kihúzódott magnószalagot is neki kellett visszatekerni.

A fiatalembert borús gondolataiból anyja zökkenettette vissza a földre egy kérdéssel: - kivel beszéltél Zolikám?

- Zsuzsival - gyújtott rá a fiatalember.

- Mehetünk a temetőbe? - kérdezte ezután anyja.

- Igen édesanyám. - csókolta meg szeretettel édesanyját Zoli és elindultak apa sírjához, aki abban az évben halt meg rákban, amikor a fiú második gimnazista volt.

- Zsuzsiék nem mentek anyjukkal Alpárra? -kérdezte anya, miközben kezükben virágokkal kiléptek a kapun, majd még hozzátette: - ha jól emlékszem, nekik ott vannak a halottjaik.

- Zsuzsiék hétfőn témazárót írnak matekból, arra kell nagyon erősen készülnie, a kis Jutka meg nemrég volt influenzás. - zárta be a kaput Zoli, és elindultak a temető felé. A Béke fasoron ekkor már mindkét irányban bagy volt a forgalom.

Tiszaalpäron, a borsihalmi temetőben Klári nővérével, Margóval és sógorával Lajossal éppen most indult el szülei sírjától és ment a szemben lévő parcellába ahol apósa, és férje, közös sírban feküdt. Itt találkoztak Klári anyósával, egy nagydarab fejkendő, télikabátos asszonnyal, aki menyéék köszöntését imígyen "fogadta:" - hát a két lány?

- Zsuzsinak nagyon sokat kell tanulnia, Jutka pedig most volt influenzás, nem akartam, hogy visszaessen. -mondta Klári, anygali nyugalmat ültetve arcára.

- Akkor is kutya kötelességük lött vóna kigyünni az apjuk sírjáho! - értetlenkedett tovább az idős asszony, mire Klári jelentősegteljesen nővérére nézett. Szemeiben valami ilyesmi motoszkált: "hogya magyarázzam meg az anyósomnak a dolgokat?" Ugyanakkor ő, nővére szeméből valami ilyesmit olvasott ki: " ne is törődj vele!" - s Margó megigazította az egyik csokrot a síron. Lajos ezután öngyújtóval meggyújtotta a mécsest, majd még azzal a lánggal tüzet adott feleségének, és sógórőjének. Ezt követően elindultak hazafelé. Persze a nagymamának, menyéék dohányzásáról is meg volt a saját véleménye, amit azonban nem "adott közre".

Amely sírok előtt elhaladtak, látszott: vagy jelenleg, vagy korábban voltak náluk hozzátartozók. A temető kapujában elváltak a nagymamától, aki imígyen búcsúzott menyétől, elég nyersen: - vasárnap várlak a fél nyolcas misén!.

- No, az hiányzik még nekem! - sóhajtott Klári, s beült nővérének az Opel Corsájába. Lajos miközben beindította a motort, egy előtte balanszírozó Trabant gazdájának címezve ezt mondta: - de jó volna, ha tudnád, mit akarsz! Mikor végre el tudtak indulni, Klári, aki a hátsó ülésen ült, így szólt: - azért van bennem egy kis félsz.

- Nem kell őket féltetni drágám! - igyekezett megnyugtatni hűgát Margó, mire Lajos még hozzátette: - Zsuzsi nagyon megfontolt kislány.

Klári félelme nem volt teljesen alaptalan. Ugyanis mikor Zoli anyjával végzett a temetőben,

anyja hazasétált, a fiatalember pedig fölnyomakodott egy elég tömött 112-es buszra. Anya eme kérdésére: “mikor jössz kisfiam?”, csak egyik kezével intett, “sietek!”

Mikor barátunk megérkezett Iványiék a Rávagy téri lakásába, Zsuzsi sírással küszködve imígyen fogadta: - baj van! A húgomnak megy a hasa! Most is a WC-n ül!

- Orvost hívtál már hozzá? - kérdezte Zoli, megfontoltan, miközben cigarettával kínálta a lányt.

- Persze! - fújta ki a cigarettafüstöt türelmetlenül Zsuzsi, majd kicsit megenyhülten, még hozzátette: - már őt vártam.

Közben nyílt a WC ajtó, és Jutka jött ki rajta falfehér arccal.

- Hogy érzed magad kicsim? - kérdezte Zsuzsi részvétellel.

- Most egy kicsit jobban - válaszolt fakó hangon a kislány, aki mikor Zolit észrevette, ezt kérdezte: - hoztál bicskát?

- Hoztam - nyugtatta meg a kislányt a fiatalember, mire Zsuzsi idegesen így szólt: - most pont az a legfontosabb! - és húgát bekísérte a kis szobába. Mikor ismét kijött, igyekezett egy kis mosolyt csalni kedves arcára, és így sóhajtott: - most mintha egy kicsit megnyugodott volna.

- Mikor jön az orvos? - kérdezte ezután Zoli, aki míg egyedül volt az előszobában, rágyújtott.

- Gondolom, rendelés után - válaszolt Zsuzsi, aki bár igyekezett nyugalmat erőltetni magára, minden ízében remegett, majd az előbbihez még hozzátette: - dehát ül már le!

Zolit azonban nem lehetett becsapni, ezért a lányhoz lépett, annak selymes, hosszú haját símogatva, kedves szavakkal nyugtatgatta.

Csöngettek. Zsuzsi felsóhajtott: - itt az orvos - már ugrott volna, hogy megnyomja a visszajelző gombot, de Zoli, miközben lefogta őt egyik kezével, a másikkal megtette azt. A kopaszodó, szemüveges orvos, mikor belépett a lakásba, ezt kérdezte: - hol a beteg? - mire Zsuzsi bevezette a kis szobába, ahol húga szabadidőruhában, erőtlenség, félig lehunyt szemmel feküdt heverőjén. Zoli, aki most nem tartott Zsuzsiékkal, legalább annyira izgult Jutka egészségéért, mint Zsuzsi. Mindezt azzal próbálta leplezni, hogy le, s föl sétált a hosszú előszobában. Miután sportolt, nem volt nagy dohányos, de most úgy érezte, el kell szívjon egy cigit. Aznap tán ez volt a harmadik. Ez az érzés, általában beszámolók és zárthelyik idején kerítette hatalmába. Még az is fölötlött benne, hogy talán most kihegyezhetné a kislány ceruzáit.

Az orvos eközben megvizsgálta Jutkát.

- Hát, szóval nem értem ezt a dolgot, ugyanis a kislány tüdeje tiszta, - hajtotta össze az orvos a sztetoszkópját, majd így folytatta: - legjobb lenne egy alapos kórházi kivizsgálás.

- Muszáj, doktor úr? - kérdezte Zsuzsi esdeklő szemekkel.

- Értse meg kislány! Csak a kórház tudja kideríteni ennek a gyomorrontásnak az okát. Attól a mennyiségtől, amit az iskolában ebédre kapott, alig hiszem, hogy túlette magát a húga. Lehet, hogy a mák volt romlott, amit a tésztára tettek. Úgyhogy, arra kérem, csomagolja össze a kishúga legszükségesebb holmiját! Én meg megírom a beutalót, és hívom a mentőket. Ekkor már Jutka is tiltakozni kezdett. Zsuzsi azonban nem tehetett mást, kiment a szobából. Az előszobában sírva borult Zoli nyakába, és ezt mondta: - képzeld, kórházba kell vinni!

A fiú szeretettel símogatta: - meglásd, meg fog gyógyulni!

Az orvos, eközben megírta a beutalót, mobiltelefonján kihívta a mentőket, és távozott.

A mentők rövidesen meg is érkeztek. A sötétség miatt a mentőápoló csak úgy, találomra nyomott meg egy csengőt. Mikor a visszajelző berregő hangjára belépett a lépcsőházba, a berregő hanghoz tartozó jobb oldali földszinti lakás ajtaján egy idősebb, kövér asszony kukkantott ki. Ezt látva a férfi így szólt: - elnézést! Az Iványi lakást keresem.

- Második emelet , négy! - válaszolt szolgálatkészen az asszony, aki a nevet hallva, egyre kíváncsibb lett, és kiállt az ajtó elé. Ennek annyi haszna volt, hogy meggyújtotta a lépcsőházi világítást.

Mikor a mentőápoló becsöngetett Iványiék lakásába, Zsuzsiék már várták. A fogas alatt már össze voltak készítve Jutka legszükségesebb holmijai. Rövidesen elindultak. Elöl ment a férfi, ölében az ekkor már folyamatosan síró Jutkával, aki szinte állandóan ismételte: - nem akarok kórházba menni! Mögöttük ment Zsuzsi és Zoli. A lány csöndesen sírdogált, Zoli pedig egyik kezében a kislány holmiját tartalmazó sporttáskát tartotta, másikkal barátnője vállát átfogva kedves szavakat súgott fülébe.

Lent, a földszinten az idős asszony, bár már majd' megfagyott, kíváncsisága még a lépcsőházi hidegnél is erősebb volt. Miközben kiléptek a lépcsőházból, Zsuzsi ezt gondolta: - na, még ez a "hírharang" hiányzott! Már előre félek, hogy mivel kürtöli tele a házat! - és kiléptek a házból. A fiatal gépkocsivezető, aki általános iskolában Zoltánnak nyolc évig osztálytársa volt, egy fejbiccentéssel fogadta Zoltán köszönését. A fiatalember meg is jegyezte: - csoda, hogy megismeresz! Ő még arra is emlékezett, hogy osztálytársa az általános iskola elvégzése után gépjárműközelekedési szakközépiskolában tanult tovább, érettségi után pedig mentősofőrként helyezkedett el.

Miután Zsuzsi, valamint a mentős a kislánnyal beszállt a mentőautóba, Zoli a csomaggal utánuk lépett. Kicsit be is ütötte a fejét. Ezt látva a mentőápoló nagyon határozottan ezt kérdezte: - mondja fiatalember! Maga kicsoda?

- Én a kislány nővérének a barátja vagyok - hangzott a fiatalember válasza.

- Sajnálom, de csak egy kísérő mehet a beteggel! - mondta a mentőápoló ellentmondást nem tűrően, mire Zoltán egykori osztálytársára nézett, de a sofőr is annak adott igazat. Eközben Zsuzsi könnyek között erre gondolt: - csak már mennénk! A fiatalember ezután kiszállt. Még hallotta a férfi hangját: - az Izsáki úton, a gyermekkórházban megtalálja a hölgyet.

Ezután a mentőautó hangos szirénázással elindult. Zoltán ezután rágyújtott, majd a mentősofőrnek címezve, mérgesen legyintett: - fordulj föl a neved napján! Bezzeg most elfelejtetd, hogy hányszor segítettem neked matek dolgozatnál, és ez a hála!

Barátunknak végülis szerencséje volt, ugyanis a szomszéd ház mellett megállt egy taxi, amelyből egy házaspár szállt ki. Mikor a férfi fizetett, barátunk beült a sofőr mellé, és így szólt: - kérem, kövesse azt a mentőautót, amely az imént indult el!

- Megmondaná, hova? - kérdezte az idős sofőr meglehetősen barátságatlanul-

- Az Izsáki úti gyermekkorházhoz! - fújta ki a füstöt Zoltán.

Ezidőtájt egy tiszalpári családi házban Kiss Lajos a nagy szobában TV-t nézett, Margó, a felesége a konyhában vacsorát készített. Klári, a húga e pillanatban jött ki a nappaliból. Nagyon feszült volt. Mikor Margót meglátta, imígyen fakadt ki: - most azt mondd meg, hol lehetnek a lányaim?

- Ne izgulj szivem! - igyekezett megnyugtatni Margó a hűgát, majd így folytatta:

- Jutka biztos átment a kis barátnőjéhez a harmadikra, Zsuzsit meg biztosan meglátogatta a barátja! Tart még a szerelem azzal a főiskolás sráccal?

- Hajjaj! Most még csak igazán! - sóhajtott Klári, miközben rágyújtott, magában meg ezt gondolta: "ami a kicsi Jutkámatt illati, bár igazad lenne!"

A taxi időközben megállt a kórháznál. Zoli, mielőtt kiszállt, így szólt a sofőrhez: - arra kérem, amíg le nem jövök, várjon!

- De boldog vagyok! Pedig milyen jó fuvarjaim lehetnének közben! Ezután, miközben látta, hogy a fiatalember nehezen jut be, imígyen kuncogott magában: "azt hiszem öreg, rövidesen jössz te, mégpedig, lógó orral!"

Zoli, aki zárva találta a bejáratit ajtót, megnyomta a csengőt, mire a magas, kopasz portás mérgesen kijött. Miután az ajtót résnyire nyitotta. ezt kérdezte: - mondja fiatalember, maga vak? Már nincs látogatás! Jöjjön vissza holnap délután, négykor!

- Jaj Dezső bá', ne szórakozzon már! a barátnőmet a hűgával az imént hozta be egy Toyota mentő. Balanyi József volt a gépkocsivezető! - mondta Zoli, aki a portásban felismerte Gémesi Dezsőt, az építőipari vállalat hajdani gépkocsivezetőinek egyikét, aki mióta a kórháznál van, már találkozott egy korábbi kollégájával, aki a vállalt megszűnése után buszos vállalkozó lett. Neki volt szerződése a GAMF BSC-vel, melynek értelmében a kosárlabda csapatot szállította vidéki meccseire. Dezsőt hívta másodállásba, így aztán Gémesi ha hét végén nem volt beosztva a kórházban, rendszerint ő vitte a csapatot, ilyenkor, mivel szerette ezt a sportágot, meg is nézte, sőt! Útban hazafelé véleményt is mondott egy-egy játékos teljesítményéről. Most a sötét miatt nem ismerte föl a kint állót, csak alakot látott. Hirtelen eszébe villant egy gondolat, amit azonnal közre is adott: - csak nem te vagy az a jó bedobó, aki a múltkor 26 pontot dobott a Vásárhelynek, köztük 3 hárompontosat is? - majd magában még ezt gondolta: - de jól ismeri ez a pali a mentősofőröket! A férfit gondolataiból Zoli kissé türelmetlen hangja hozta vissza a jelenbe; - én, én! Na beenged? Fontos!

- Na nem bánom! - adta meg magát Dezső, majd kissé bratyizva így folytatta: - de a te felelősségedre öreg! - és kinyitotta az ajtót.

- OK, OK! - lépett be az épületbe Zoli, és futott a hosszú folyosó felé. A folyosó előtt megtorpant, visszafordult és így szólt: - Dezső bá'! Az épület előtt áll egy taxi. Az foglalt, én jöttem vele.

- Rendben! - intett Dezső bá', és a fiatalember futott tovább.

A belgyógyászat folyosóján, a vizsgálóval szemben egy padon ült Zsuzsi, mellette Jutka.

Távolabb, az öltöztetőasztalon egy pólást öltöztetett az anyja.

- De fáj a hasam! - nyomta két kezével fájó testrészét a kislány sírva.

- Mindjárt meggyógyít a doktor bácsi kicsim - símogatta meg szeretettel a húgát Zsuzsi. Észre sem vette, hogy egy kéz az ő vállát is megérinti, csak Zoli hangjára figyelt föl: - Hát ti még nem kerültetek be?

- Nem - sóhajtott elkeseredetten a lány. Idő közben a fiatal házaspár távozott, az asszony kezében tartott egy mózeskosarat. Ellenkező irányban gyors léptekkel ment egy fehér köpenyes, fityulás, idősebb ápolónő.

Hirtelen nyílt a vizsgáló ajtaja, és egy Jutkához hasonló korú fiúcskát vezettek ki a szülei. A fiú arca Jutkáéhoz hasonlóan elgyötört volt. A két gyerek fölismerte egymást: - szia! - mondták egymásnak. A távozók után lépett egy jóalakú, szőke, fiatal asszisztensnő. Egyenesen Zsuzsiék szemébe nézett és egy biztató mosoly kíséretében ezt mondta: - tessenek bejönni!

A kislány ekkor ismét hangos sírásba kezdett: "nem akarok itt maradni!", mire Zsuzsi magában ezt gondolta: "Istenem! Csak meg tudnám neki magyarázni!" Következő gondolata pedig ez volt: "Vajon mi lesz, ha anyu ezt megtudja?"

Az adatokat felvevő asszisztensnő, valamint az orvos kérdéseire szinte csak gépiesen válalszolgatott, csak fokozatosan tisztult ki a feje.

A vizsgálat végén az orvos ezt kérdezte: - melyik iskolába jár a kislány?

- De hisz az imént mondtam! - bosszankodott magában Zsuzsi. Helyette az asszisztensnő válaszolt: - Vörösmarty Mihály Általános Iskola. - mire az orvos így szólt: - úgy néz ki, egy "gyönyörű" szalmonella-fertőzéssel állunk szemben, amit az okozhatott, hogy a két nappal ezelőtt zöldbabfőzelékként feltálalt ebédet ma levesként tálalták fel. Ez okozta a kislány gyomorrontását. Én nem számoltam, de önök már legalább a tizenötödikek abból az iskolából ugyanezekkel a tünetekkel.

- Be volt tejfölözve a leves? - kérdezte ekkor Zsuzsi, aki anyjától tanulgatott főzni, s az imént hallottak hatására mázsás kő gördült le e szívéből.

- Valószínűleg már a főzelék is. - válaszolt az asszisztensnő, majd ismét az orvos vette át a szót:

- azért a biztonság kedvéért székletmintát veszünk a kislánytól.

- Az asszisztensnőhöz fordulva latinul adott annak útasítást. Zsuzsi ekkor már nyugodtabban símogatta meg húga fejét.

Eközben Zoli sem télenkedett. Lement a földszintre, a portásfülkével szemben egy kártyás telefonról felhívta az anyját és röviden elmondta neki a délután történeteket. Anya erre ezt kérdezte: - és mikor jössz haza kisfiam? Mondtad, hogy este nézni akarod a Derricket! Fölvegyem neked videóra?

- Nem fontos, mert holnap megismétlik. - mondta ekkor a fiatalember.

- Á! Dehát én holnap nézni akarom azt a Jávor-filmet! Tudod?

- Akkor kösz szépen édesanyám! - mondta Zoli, majd így szólt: - más gond van itt! Emlékszel, hova tettem a kalóriapénzemet?

- Tudom - válaszolt az asszony, - mire a fiatalember ezt mondta: - vedd elő légszíves!
- Dehát minek? Zsuzsi tudtommal nem kártyázik! - értetlenkedett egy kicsit anya, aki tudta: Zoli egy-két évfolyamtársával szívesen lejátszott egy-két ultipartit. Anya nem örült ennek, de elviselte.

Zoli ekkor így szólt: - majd ha hazaérek, elmondom , hosszú! Ezután elköszönt anyjától, letette a kagylót és futott vissza a belgyógyászatra.

Mikor visszaért a belgyógyászati ambulanciára, akkor nyílt ki a vizsgáló ajtaja, amelyen ekkor már széles mosollyal arcán lépett ki Jutka. Zsuzsi, a nővére egyelőre még az orvost hallgatta, aki ezt mondta:

- Egyelőre még vigyázni kell az evéssel. - mire Zsuzsi így sóhajtott: - csak azt tudnám, a hétfői étkezést hogy oldjuk meg? Anyu is dolgozik, én meg iskolába megyek.

- Pedig a vizsgálat lezártaig meg kell oldani - mondta ekkor a doktor.

A kis Jutka, mikor Zolit meglátta, mosolyogva így szólt: - képzeld Zoli! Szalmafertőzésem van!

- mire Zoli nagy szemeket meresztve ezt kérdezte: - micsoda?

Ekkor már Zsuzsi is kijött, és ő folytatta a mesélést, miközben a lépcső felé tartottak.

- Képzeld! A tegnapelőttről kimaradt betejföldrött zöldbab főzeléket adták oda ma levesnek! Most mondd meg! - mérgelődött Zsuzsi, majd így folytatta: - azt mondta az orvos, hogy mi voltunk a tizenötödikek a nap folyamán. Arról nem is beszélve, hogy a jövő héten nem tudom mit adunk Jutkának, mert az orvos azt mondta, már küldtek egy fax-ot a tisztiorvosnak, amelyben kéri a vizsgálat lefolytatását.

- Ezt hívatalból meg kellett tenniük. - vetette közbe Zoli enyhe fölénnyel a hangjában, miközben a kislány csomagját egyik kezéből átvette a másikba.

Mikor leértek a portához, a fiatalember elköszönt Gémesitől. Mielőtt kiléptek az épületből, egy pillanatra megtorpant és ezt kérdezte: - Dezső bá! Ki viszi a csapatot vasárnap Szegedre?

- Úgy néz ki, én. - válaszolt a portás, majd ezt kérdezte: - te jössz?

- Orvosi tanácsra pihenek a hét végén. - válaszolt Zoli, majd mosolyogva Zsuzsira kacintott. Ezt észrevéve Gémesi mosolyogva mondta: - értem én! - és elengedte a fiatalokat.

Mikor kiléptek a kórház épületéből, Zoli így szólt: - gyertek, itt egy taxi!

Mikor Zoliék beültek, és Zoli bemondta a címet, a sofőr miközben indított, imígyen morgott: - már azt hittem, mindhármut ott fogták!

Tiszaalpáron Margóék, valamint Klári TV-t nézett. Mikor a nyolc órás filmnek vége lett, és Margó férje Lajos, villanyt gyújtott, Klári ijedten így kiállt: - Hú! Nem hívtam föl a lányokat vacsora után!

- Mostmár ne is hívd őket drágám - kezdett ágyazni Margó.

- Na jó! - adta meg magát Klári, miközben Margónak segített, s még hozzátette: - majd holnap, úgy 10 után hazaszólok. Addig úgysem lehet őket "kirobbantani" az ágyból. Margó az imént hallotakon jól mosolygott.

A taxi időközben hazarepítette Zsuzsiékát. Mikor Zoli a sofőrt ismét várakozásra kérte, az öreg már majd' megpukkadt a méregtől. Most azonban Zoli csak lakásuk ajtajáig kísérté barátnőjét és annak hűgát. Miközben Zsuzsi az ajtót nyitotta, Jutka imígyen nyafogott:

- olyan éhes vagyok!

- Mindjárt főzök neked egy kis teát - ígérte Zsuzsi, és kinyitotta az ajtót.

- Én hányra jöjtek? - kérdezte Zoli.

- Jöhetsz akár nyolcra is. Szeretnék minél többet matekozni - mondta ekkor Zsuzsi, mire a fiatalember így szólt: - OK - és a két fiatal megcsókolta egymást. Miután az ajtó becsukódott, a fiatalember szinte futott lefelé a lépcsőn. Még azzal sem törődött, hogy bal lába nem teljesen egészséges. Kint az utcán beült a várakozó taxiba és bementa a saját címét. Mikor a taxi megállt a Béke fasoron a fiatalember így szólt a morózus sofőrhez: - legyen szíves egy picit várni, mindjárt hozok pénzt.

- Azt már nem! Vagy fizet most azonnal, vagy átadom az első rendőrnök! - csattant föl az addig nem túl bőbeszédű sofőr.

- Nézze! Délután még én sem tudtam, hogy taxival kell utazzak, ezért nem vittem magammal pénzt! - kérlelte Zoli a sofőrt, majd még hozzátette: - itt hagyom magának a kistáskámat biztosítékul.

- Na jó! - Öt percet adok magának! - sóhajtott a sofőr, mire Zoli besietett az egyik földszinti lakásba.

Anya, aki időközben kikészítette a fiatalember által kért pénzt, mikor Zoli szinte "berobbant" lakásuk ajtaján, ezt kérdezte: - most azt mondd meg kisfiam, mi volt ez? - Mindjárt! - mondta gyorsan Zoli, és már futott is ki, kezében a pénzzel. Kifizette a viteldíjat, amit - anya szerint talán túl - búsas borraivalóval toldott meg, hogy kiengesztelje a sofőrt. Így aztán a kalóriapénzből nem sok maradt.

Mikor barátunk végleg bejött a lakásba, részletesen elmesélte anyjának a Jutkával, a nap folyamán történeteket. Lovászné, aki maga is iskolában dolgozott imígyen háborgott: - ilyen hülyeséget még nem is hallottam! Remélem, megbüntetik az élelmezésvezetőt!

Mivel ekkor már kezdődött a KTV-n Zoli egyik kedvenc sorozata a Derrick, a fiatalember szinte csak gépiesen válaszolt: - gondolhatod!

Másnap délelőtt Zoli ismét Iványiék lakásán tartózkodott és nagy-nagy türelemmel igyekezett Zsuzsit "eligazítani" a matematika rejtelmeiben. Eközben Jutka, akinek csak egy rövid írásbeli leckéje volt, amit már megcsinált, ekkor már TV-t nézett, s a TV2 rajzfilmjein nevetett nagyokat. Jókedvét csak fokozta, hogy teljesen meggyógyult, és hogy Zoli, mielőtt Zsuzsival matekozni kezdett, kihegyezte Jutka összes ceruzáját. Figyelmeztette is a kislányt:

- vigyázz, kicsim, mert ezek most tűhegyesek!

Tíz óra után néhány perccel az előszobában megcsörrent a telefon. Zsuzsi kisietett. Ekkor már Jutka is kijött, de nővére beküldte a szobába, a kinti hidegre hívatkozva. Jutka

ezután a becsukott, üveges szobaajtón át a következőket hallotta: - nem! Mondom, semmi gond nem volt! Ma matekozunk Zolival! Mikor jössz holnap?

- A 15 óra 45-össel, úgyhogy ha minden jól megy, ötre már otthon leszek kislányom! Jutka mit csinál? - hallatszott Klári hangja a vonal másik végéről.

- TV-t néz, kicsi édesanyám! - válaszolt kedvesen a lány, majd unokanővére felől érdeklődött: - Ildi nincs otthon?

- Nincs szívem! Hétfőn zárthelyit írnak valamiből! Most ő is nagyon tanul! - válaszolt Klári.

- Mi is puszilunk mindenkit szeretettel, szia! - köszönt el Zsuzsi az anyjától, és letette a kagylót. Miközben a lány a kis szobába tartott, kishúga kikandikált a nagy szoba ajtaján, és szemrehányóan ezt mondta: - olyan vagy! Én is akartam beszélni anyuval!

Zsuzsi azonban ezzel most nem törődött, sietett vissza tanulni.

Tiszaalpáron Klári, Margó, valamit Lajos már túl volt az ebéden, de még a konyhaasztalnál ültek, beszélgettek, s közben cigarettáztak.

- Sajnálom, hogy a keresztlányommal nem találkozhattam - jegyezte meg mosolyogva Klári, miközben a füstöt eregette ki.

- Mi is alig látjuk, hidd el! - mondta ekkor Lajos.

- Képzeld, a múltkor azt hittem, a szívbajt hozza rám! - verte le a cigarettájáról a hamut Margó, majd így folytatta: - pénteken este megjött. Szombat délelőtt azt mondja nekem, átmegy a barátnőjéhez.

- Jól van kislányom, menjél, - mondtam neki. Igaz, nem beszéltünk meg időpontot, így estig nem is idegeskedtem, de amikor még este nyolckor sem volt itthon, már kezdtem izgulni, ezért fölhívtam az itthon szóba jöhető barátnőt telefonon. Kiderült, hogy nem is ott volt. Lajos már a körzeti megbízotthoz akart menni.

- Hát hogye! - vetette közbe a férfi, mire Margó így folytatta: - alig tudtam lebeszélni! Még szerencse, hogy sikerült, ugyanis a lányunk az utolsó előtti vonattal jött meg Félegyházáról! Mint kiderült, egy évfolyantársánál volt. - Aztán ugyanezt megismételte egy héttel később, azzal a különbséggel, hogy akkor Kecskemétre ment, - jegyezte meg Lajos.

- Na én akkor tudtam róla - mondta ekkor Margó, majd így folytatta: - egy gimnáziumi osztálytársnőjét látogatta meg, - nyomta el a csikket az asszony, majd így sóhajtott: - na, elmosogatok! - Majd én segítek neked szívem, - ajánlotta Klári, miközben kiment az udvarra.

Fél öt körül járt az idő. A Rávágy téri lakásban a két fiatal vidáman beszélgetett. Most még Jutka sem zavarta őket, ugyanis vendége volt: Barbara, a harmadik emeletről.

Zoltán azonban egyre sűrűbben nézte az óráját. Ez feltűnt Zsuzsinak, meg is kérdezte: - tán csak nem akarsz már menni?

A fiatalember nem akarta megbántani a kislányt, ezért várt egy kicsit, végül kibökte: - ötkor kosármeccs lesz a TV-ben. A fiatalember kicsit nehezen szánta rá magát a közlésre, mert tar-

tott tőle, hogy Zsuzsi mérgeledni fog. Azonban kellemesen csalódott, ugyanis a lány ekkor szintén megnézte az óráját és ezt mondta: - tudod mit? Nézd meg itt a meccset! Úgysem érnél már haza, mire kezdődik. Kik játszanak?

- Az Albacomp a Szolnoki Olajjal. - válaszolt a fiatalember, miközben szeretettel magához húzta a lányt, és megcsókolta, miközben ezt mondta: - drága kicsi angyalom!

Ekkor nyitott be Jutka a barátnőjével. Mikor a nővérét meglátta Jutka így szólt: - na csak ezt tudja meg anyu! Majd ad nektek!

- Képzeld, tudja! - mondta Zsuzsi hasonló stílusban, majd megenyhülve ezt kérdezte: - kértek valamit gyerekek?

- Fölmegyünk egy kicsit Barbaráékhoz - mondta ekkor Jutka.

- Jól van gyerekek, - nézett az órájára Zsuzsi, majd így folytatta: - most mindjárt öt óra, te egy óra múlva, azaz hatra hazajössz, OK? - s rágyújtott.

- OK! - húzódott mosolyra Jutka szája, és a két lány elment. A becsukott üvegajtón beszűrődő beszédből következtetni lehetett, hogy Jutka, előző esti kórházi kalandját mesélhette korábban, ugyanis Barbara ezt kérdezte: - és Csilla nem lett beteg?

- Mondom, hogy nem tudom! - toppantott türelmetlenül Jutka, és kimentek a lakásból.

Ezután Zoli odament a TV készülékhez és bekapcsolta. Mikor a fiatalok kettesben maradtak, Zoli így szólt: - képzeld! Újabban Benőfi Johnny is betölt valami tisztséget a Megyei Kosárlabda Szövetségben.

- Tényleg? - csodálkozott a lány, aki nagyon szerette matematika tanárát.

- A múltkor találkoztam vele. Meg is dícsért egy korábbi teljesítményemért - mondta a fiatalember.

A Béke fasori lakásban Lovászné már nagyon várta a fiát. Annál is inkább, mert a nap folyamán már harmadszor telefonáltak oda egy szertárkulcs miatt.

- Csak már itthon lenne! - sóhajtott egy alkalommal Lovászné, miután letette a kagylót.

Eközben Zoli mit sem sejtve TV-t nézett, Zsuzsi közben a konyhában szorgoskodott. A fiatalember időnként hangosan felülbírált a játékvezetőket, de még a riportert is.

- Mondd Jenő (Knézy), te nem látsz? - bosszankodott egy alkalommal, majd így folytatta: - hogy a csudában ne lenne ez lépéshiba? Akkora, mint egy ház!

Zsuzsinak eleinte furcsa volt a fiatalember viselkedése, mert bár apja is szerette a sportot, ennek ellenére képes volt egy meccset csöndben végégszurkolni.

Váratlanul berobbant Jutka. Mikor nővérét meglátta, így szólt: - olyan éhes vagyok!

- Mindjárt terítek, ígérte Zsuzsi. Idő közben a meccsnek is vége lett. Zoli, mikor kijött a szobából, barátnője ezt kérdezte: - mi lett az eredmény?

- A fehérváriak két ponttal verték a Szolnokot. - válaszolt Zoli, és öltözködni kezdett.

- Csak nem akarsz már menni? - kérdezte ekkor Zsuzsi.

- Maradj itt Zolóka! - kérlelte a fiatalembert Jutka is. - Na jó! - adta meg magát a fiatalember, majd ezt mondta: - de ha megengeded, hazaszólok anyámnak, és fölvette a kagylót.

Másnap délelőtt a Béke fasori lakásban anya és fia a konyhában volt. Anya az ebédet készí-

tette elő, Zoli, aki az imént töltötte meg a kiürült szifont, az asztalnál ülve cigarettázott.

- Ma nem mész Zsuzsihoz, kicsim? - nézett fiára Lovászné. - dehogynem! majd délután - fújta ki a füstöt a fiatalember, majd váratlanul ezt kérdezte: - mennyi benzin van a verdában?

- Úgy tudom, teli van - válaszolt meglepetten Zsóka, majd mikor látta, hogy a fia feláll, ezt kérdezte: - most hová mész?

- Jégoldót keresek. Zsuzsinak ugyanis megígértem, hogy kocsival kimegyek Klári néni elé a buszhoz. - mondta a fiatalember és kiment a konyhából.

Anya, mikor egyedül maradt, ezt gondolta: - milyen rendes, szolgálatkész fiam van nekem. Ő is ismerte már Zsuzsit, sőt Jutkát, valamint Klárit, az anyukát is. Mindegyiküket szimpatikusnak találta.

Tiszaalpáron Margó már terített az ebédhez.

- Hát! Borzalmas az anyósod! - mondta bosszúsan, majd még hozzátette: - hajnalok hajnalán idecsoszog Borsihalomról, hogy menjél vele templomba!

- Ne is emlegesd! - legyintett Klári, miközben elrévedt. Ezt észrevéve Margó így szólt kedvesen: - mire gondolsz most szívem?

Klári egy pillanatig hallgatott, végül kibökte: - érzem, valami baj van otthon!

- Miért lenne? A két csajt szerintem nyugodtan ott lehet hagyni! Értsd már meg! Nem bújtathatod állandóan a szoknyád mögé őket! - igyekezett megnyugtatni testvérét Margó, majd mosolyogva így folytatta: - majd csomagolok nekik egy kis süteményt.

Ekkor lépett a konyhába Lajos, akire a két nő rácsodálkozott. - hát te hol voltál?

- Félegyházán, tankolni - válaszolt a férfi.

- Mossál kezet, és gyere enni! - mondta ekkor Margó, mire a férfi kiment a konyhából.

Délután, a Rávagy téren a két lány már nagyon várta anyját. Zsuzsi egy könyvet, Jutka egy képregényt olvasott. A gázkonvektor kellemesen duruzsolt.

- Te Zsuzsi! Mi lenne, ha nem mondanánk el anyunak a péntek esti kalandot? - kérdezte váratlanul a kislány, majd még hozzátette: - legalább nem idegesítenénk vele.

- Micsoda hülyeség ez? - csattant föl ekkor Zsuzsi, majd így folytatta: - először is őszintének kell lenni anyuhoz, másodszor pedig, ha mi el is hallgatjuk, előbb-utóbb így is, úgy is megtudná. Ha máshonnet nem, onnet, hogy bezárják az iskola konyháját.

- Tényleg? - nyílt kerekre a kislány szeme.

- Hát elfelejtetted! a doki bácsi mondta, hogy küldött egy fax-ot a tisztiorvosnak, ugyanis mi voltunk a tizenötödikek a Vörösmarty suliból ugyanazokkal a tünetekkel, -mondta Zsuzsi, miközben kedvesen megsímogatta húga fejét.

Erősen alkonyodott. A vasútállomással szemben, a park mellett egy sárga 120L-es Skoda állt meg, amelyből egy magas fiatalember szállt ki, farmernadrágban, edzőcipőben és dzsekiben. A Skoda előtt egy Wartburg, az előtt egy Opel Tigra, előrébb, az állomásépülettel szemben

pedig taxik álltak. Ahogy barátunk bezárta kocsiját, akkor húzott el a város felé egy fehér-kék csuklós autóbusz, amely a Petőfi-város felé tartott.

Miután a busz elment, a fiatalember rágyújtott és megfontolt léptekkel elindult a buszpályaudvar felé, ahonnét az imént indult ki a Gyuláról, Pestre tartó gyorsjárat. Akik utasokat vártak, illetve kísérték ki, már kezdtek szétszéledni.

Rövidesen megérkezett a tiszalpári járat, amelyen rengeteg utas, köztük nagyon sok diák volt. Klári miután leszállt, így füstölgött Zolinak, aki a csomagját udvariasan elvette: - azt nem tudom, ilyenkor miért nem tudnak kiegészítő kocsit küldeni? Állítom: az utasok kétharmada diák volt!

- Elhiszem. - nyitotta ki a kocsi ajtaját Zoli, majd így szólt: - tessék beülni Klári néni!

Pár perc múlva elindultak. Az előbbiekhöz az asszony még ennyit fűzött hozzá: - egyébként a sofőr Lakitelektől nem is vett föl utast, mondván, várják meg a kécskeit.

Útközben alig beszélgettek egymással, amit a fiatalember az asszony fáradtságának tudott be. Már az Északi Térfal előtt jártak, mikor Klári váratlanul megszólalt: - nem volt semmi baj amíg odavoltam?

Zoli fejét egy pillanatra elöntötte a melegség: "most mit mondjak?" Végülis rövid hallgatás után ezt mondta: - tessék megnyugodni, minden OK! - és kikanyarodott a Batthyány utcára. Mikor hazaértek, s a kocsiból kiszálltak ezt mondta: - tessék nyugodtan előre menni, én bezárom a kocsit és viszem a csomagot is. Nem is sejtette, mekkora hibát követ el ezzel...

Ugyanis mikor Klári belépett a lépcsőházba, találkozott Kovácsnéval, a bejáratától jobbra lakó, idős, kövér asszonnyal, aki kezében egy üres szemetesvödörrel befelé tartott a lakásba. Mikor Iványiné hangját meghallotta, annak köszönését így fogadta: - Jaj Klárikám!

- Nem is tudom, hogyan mondjam magának?

- Mondja csak nyugodtan Rózsika! - mondta ekkor Klári, mire az idős asszony egy pillanatnyi szünet után ezt mondta: - hát, szóval a kisebbik lányt pénteken este elvitte a mentő.

Klári ezután szinte önkívületben rohant föl a második emeletre. Mikor Zsuzsi, a nagyobbik lánya örömmel eléje sietett fölpofozta, miközben torkaszakadtából üvöltött: - hát így vigyázol te a húgodra, mi?! És még hazudsz is: "semmi gond..., matekozunk Zolival...!" - te szemét! - és verte a lányt, ahogy csak bírta. Jutka ki sem mert jönni a kis szobából.

Ekkor már Zoli is fölért, és látva a jelenetet, szinte könyörgött az asszonynak: - nagyon kérem Klárika néni, ne tessék bántani Zsuzsit!

- Te ne szólj ebbe bele fiam! - nézett hátra Klári, majd még hozzátette: - és díjaznám, ha elmennél! Neked ehhez semmi közöd!

Mivel közben volt egy kis "fegyverszünet", Zsuzsi sírva borult barátja nyakába. Ekkor már Jutka is kikandikált a kis szoba ajtaján. Ezt látva Klári így szólt: - Gyere kicsim, hadd nézzelek. Miután meggyőződött, hogy a kislánynak tényleg semmi baja, ekkor már megkönnyebbülten kérte nagyobb lányát, meséljék el, mi is történt pénteken.

És ők elmesélték, itt-ott kiegészülve Jutkával is. Klári ekkor már - teljes joggal - a konyhások

hanyagsága miatt mérgeződött. Zoli, miközben a két nőnek tüzet adott, és maga is rágyújtott, fölényesen így szólt: - Nyugodjon meg Klárika néni, olyan cikket íratok én erről az Alföldi Lapokban, hogy a konyhások örülhetnek, ha nem zavarják el őket!

- Te? Hogyan? - csodálkozott anya és két lánya.

- Holnap amúgy is megyünk be a szerkesztőségbe a klubelnökkel, meg a technikai vezetővel. Majd keresek egy erre illetékes firkaszt. Velünk, Komáromi fog riportot készíteni - mondta Zoli, miközben a füstöt eregetve imígyen morfondírozott magában: "csak Légrádi dr. nehogy holnap írjon katalógust."

Ezután a fiatalember elkészönt Iványiéktól. Zsuzsi, miközben kiengedte, ezt kérdezte:

- holnap látlak?

- Holnap már nekem is edzésem van, kicsim: - mosolygott sajnálkozva Zoli, majd még hozzátette: - majd hívlak. - s elindult lefelé a lépcsőn.

Zsuzsi, mielőtt becsukta az ajtót, még ezt mondta: - szoríts nekem délelőtt!

Zoli a lépcsőfordulóban bal kezével jelezte: OK!

- V é g e -

NAGY PECH

Balla József

2004.

Kint már teljesen sötét volt. A kecskeméti Sportcsarnokban egy nagyon fontos kosárlabda-meccset játszott egymással a GAMF BSC és a Soproni MAFC férficsapata. Amilyen kihalt volt az előtér, olyan hangos volt a nézőtér, ugyanis a szurkolók hangos tetszésnyilvánítással dícsérték a játékosok (különösen a hazai csapat tagjainak) egy-egy megmozdulását és szidták a bírók egyik-másik ítéletét.

Az utcai bejáratától jobbra működött egy büfé, amit egy közeli kávézó tulajdonosnője üzemeltetett. Itt dolgozott a tulajdonosnő lánya, a melírozott hajú Éva, aki a Széchenyi István Idegenforgalmi és Vendéglátóipari Szakközépiskola negyedik osztályos tanulója volt. Az utóbbi időben már "segítsége" is volt a lánynak: Iványi Zsuzsi, aki egy hosszúhajú lány volt, az általánosban nyolc évig egy osztályba járt Évával, jelenleg a Bolyai Gimnáziumba járt, negyedik osztályba.

Mivel a mérkőzés már a negyedik negyedben tartott, a két lány már a bevételt számolta. Évának feltűnt, hogy barátnője el-elkalandozik gondolataiban. Meg is jegyezte, - de elgondolkodtál!

- Csak az járt a fejemben, hogy jó lenne elmenni Zoliékkal szerdán Pécsre! - kínálta Évát cigarettával Zsuzsi, majd még hozzátette: - tudod szerdán és csütörtökön felvételi miatt szünet lesz a gimiben ... Majd így folytatta: - csak anyu elengedjen! - s kifújta a cigarettafüstöt. A két lány ugyanis a második negyed utáni szünetben a nagy zaj ellenére is hallotta a felhívást, ami így szólt: megfelelő létszámú jelentkező esetén autóbust indítanak szerdán déli egy órakor a GAMF elől. Zsuzsi csak akkor rettent meg, amikor a hangosbeszélő a részvételi díjat is közölte, ami ezerötven forint volt fejenként.

Éva, aki pontosan tudta ki miatt jár az utóbbi időben barátnője olyan lelkesen kosármeccsre, miközben félig szívott cigarettáját letette a hamutartó szélére, mosolyogva így szólt: - ha megkérhetlek, igyekezzünk egy kicsit, mert anyu mindjárt jön, és én addig le is akarok standolni.

Azt szokták mondani, emlegetett számár megjelenik... Váratlanul nyílt a büféajtó, belépett Éva anyja, Irénke néni, egy kortalan, enyhén duci, bronzvörös hajú asszony. Amikor belépett, s a fölfelé szálló cigarettafüstöt meglátta, igen mérges lett és így szólt: - Hányszor mondtam már gyerekeim, hogy itt nem dohányozhattok?!

Ne tessék haragudni Irénke néni, én voltam a "bűnös" - sütötte le szép szemeit Zsuzsi, majd így folytatta: - én kínáltam meg Évit cigivel.

Évike eközben az orra alatt imígyen motyogott: - kellett itt hagyni a hamutartót! Irénke, Zsuzsit nem szidhatta meg, s belátta, hogy lányának is igaza van, így nagyot sóhajtott, majd megenyhülten ezt kérdezte Évától: - hogy állsz a standolással?

- Mindjárt megcsinálom! - szívta el cigarettáját a lány.

- Majd én segítek, így hamarabb megleszünk! - mondta az asszony.

Idő közben vége lett a mérkőzésnek, amit az is jelzett, hogy kinyíltak a tornaterem ajtajai, s a jókedvű szurkolók egy emberként zúdultak ki rajtuk.

Zsuzsi, nyakát nyújtogatva azt figyelte, vajon kivel készíti riportot Komáromi Gyuszi, aki nemrég

ment át az Alföldi Lapok-tól a KTV-hez. Nem sokat lehetett azonban látni, egyrészt a nagy távolság miatt, másrészt a magas, szőke operatőr, akit szakmai berkekben csak "Don Roberto"-nak hívtak, úgy állt kamerájával, hogy nem csak a riportert, a riportalanyt is takarta.

Évi, aki észrevette barátnője nyaknyújtogatását, így szólt Zsuzsihoz: - ezt a két poharat mosd még el légy, - s anyjával tovább folytatta a standolást.

- Már mosom is! - ugrott Zsuzsi, aki maga is rájött, hiába nyújtogatja nyakát, és nekifogott mosogatni.

Éppen végzett, amikor a pult túloldalán magasodó Lovász Zolit észrevette. A fiatalember, mikor meglátta a kedves mosolyú lányt, talán azért mert a négy negyedből hármát végig a pályán töltött, még mindig lihegve ennyit mondott: - föltétlen várjál meg! - és már rohant is társai után zuhanyozni és öltözni. Zsuzsi kicsit bosszúsan ezt gondolta magában: - mintha idáig nem vártalak volna meg!

Az egyik Béke fasori buszmegállóban két nő állt. Lovászné Zsóka, aki egy közeli négy lakásos társasházban lakott fiával, egykori kolleganőjét kísérte ki, akit Homoki Magdinak hívtak. Később még csatlakozott a két nőhöz Magdi húgának, Jutkának a fia, a 14-15 éves forma Tibi. Magdika, mikor a fiút meglátta, csodálkozva kérdezte: - tán elfelejtettél valamit? - ugyanis Komárominé mielőtt Lovásznénál járt, szüleit és húgáékat látogatta meg, akik Zsókéval szemben egy kétszintes házban laktak.

- Csak azt szeretném mondani, hogy jövő héten hozd magaddal a "szerkesztő urat!" - Tudod, hogy nem rajtam múlik, - símogatta meg a fiú bozontos fejét Magdika, majd még hozzátette: - ha kimentél volna a sportcsarnokba, találkozhattál volna vele is, meg Don Robertoval is. - Á! Akkor mindig rohangál! - nyűgösködött a fiú, mire Zsóka így szólt: - még Zolit is láthattad volna játszani!

Közben jött a busz, amire Magdika felszállt. Mikor a busz továbbindult, már hallani lehetett Jutka hangját, amint messziről kiabál: - Tibike! Gyere be azonnal kisfiam!

Tibi, aki valami rosszat sejtett, gyorsan elköszönt Zsókatól, és futott hazafelé.

A Sportcsarnok előtt a soproni kosarasok és az őket elkísérő szurkolók éppen buszaikba igyekeztek beszállni, mikor Radványi, a kecskeméti edzője még egy utolsó intelemmel engedte el játékosait: - most azonnal haza! - majd még hozzátette: - vonatkozik ez Lovászra is! - bár az edző biztos volt abban, hogy Zoli hazakíséri az őt megváró lányt.

Ezután a csapat tagjai elindultak hazafelé. Ki gyalog, ki valamiféle járművel. Zoli - bár apja halálakor megörkölte annak 120L-es Skodáját - az előbbi csoporthoz tartozott. Boldogan bújt oldalához Zsuzsi. Mikor elindultak, a fiatalember így sóhajtott: - azért most is sikerült nyolc pontot dobnom, ráadásul mindjárt az elején egy hármast. De most egy ennél fontosabb dolgot szeretnék mondani!

Az egyik Ráványi téri háromemeletes ház egyik második emeleti lakásának konyhájában három hölgy tartózkodott. A konyhaasztalnál ült egy fekete ruhás, fejkendőss asszony, a hetvenes éveiben járó özvegy Iványi Jánosné, akit menyee, Klári hozott be Tiszaalpárról.

Az idős asszonyt ugyanis az orvos küldte a kecskeméti SZTK-ba egy alapos belgyógyászati kivizsgálásra. A nagymama még mindig azon szörnyűlködött, hogy menye milyen sok pénzt kifizet taxira.

- Nem olyan sok az, mama! - hajlongott Klári, a menye, aki hűtőből vett ki lábasokat, amikben maradékok voltak.

- Tudod, nagymami, az anyunak törzsutas kártyája van, mert ő sokat jár taxival! - toldotta meg menye véleményét Jutka, a kisebbik unoka, mire Klári hozzátette: - a munkám miatt elég sokat járok taxival. De a biztosító, ahol dolgozom, kifizeti - és meggyújtotta a gázt.

A nagymama ezután hirtelen témát váltva ezt kérdezte: - hát Zsuzsi? Tán misére ment?

Klárinak nehezebbre esett túrtőztetni magát a vallásos asszonnyal szemben. A helyzetet cserfes kislány oldotta meg: - mi nem járunk templomba, nagymami.

- Elég baj az kislányom! - símogatta meg unokája fejét a nagymama, mire a menye egy jókora sóhajt követően így szólt: - nem akarom, hogy a fejüket összezavarják.

A nagymama már vitatkozott volna menyével, de a bejárati ajtó felől kulcszörgés hallatszott, majd nyílt az ajtó, és Zoli kíséretében belépett rajta Zsuzsi.

A fiatalembernek magas termete miatt kicsit le kellett hajolnia, hogy beférjen a lakásba. Jutka, ahogy a nővéreéket meglátta, mindenkit túlharsogva így szólt: - Zoli!!! hegyezd ki a cerkáimat!

- Talán légy szíves! - utasította rendre kisebbik lányát Klári.

- Na, hol vannak azok a plajbászok? - sóhajtott Zoli, miközben Zsuzsival együtt rágyújtottak, mire a kislány berohant a kis szobába.

Zsuzsi eközben szeretettel üdvözölte nagyanyját, majd anyjához fordulva ezt mondta: - képzeld anyu! Zoliék szerdán Pécsen játszanak! Engem is hívott. Olyan jó lenne elmenni!

- Dehát csütörtökön iskola, nem? - kérdezte Klári aki a szerdai tanítási szünetre emlékezett.

- Szerda, csütörtök szünet. - fújta ki a füstöt Zsuzsi, majd anyjához bújva kérlelte: - engedj el anyu!

Ekkor lépett ki Jutka kezében a ceruzáival és így szólt: - anyu, ez nem igazság! Zsuzsinak van két nap szünete, én meg mehetek suliba. Még az is lehet, hogy valamiből dogát írunk!

- Hányszor mondjam még kislányom, hogy Zsuzsiék iskolájában felvételi lesz! - csattant föl ekkor Klári, miközben kicsit meg is legyintette Jutkát, aki sírva, duzzogva rohant be a szobájába. Az anyja még utána szólt: - te! ne duzzogj nekem, mert nem kapsz vacsorát, aztán az is a tied lesz!

Zoli, miközben a kislány egyik ceruzáját hegyezte, magában ezt gondolta: -úgy látom, ez is megjárta néhányszor a földet! Végig el van törve benne a hegy! Hangosan pedig ezt mondta: - tényleg! Megfelelő szurkolói létszám esetén külön buszt indítanak szerdán délután egy órakor a GAMF elől.

- Mennyi a részvételi díj? - sóhajtott ezután Klári, és már nyúlt volna a pénztárcáért, mire a fiatalember kedvesen ezt mondta: - arra ne legyen gondja Klári néninek! Zsuzsi az én vendégem!

- Na nem bánom! adta be a derekát Klári, mire Zsuzsi örömeiben anyát, és barátját szeretettel megcsókolta. A nagymama a háttérben csak rosszállóan csóválta a fejét. Nemtetszését kifejezésre is juttatta, mégpedig akkor, amikor Zoli a ceruzahegyezés befejezése után elköszönt és távozott. Zsuzsi, aki kikísérte a fiatalembert, nem hallotta nagymamája véleményét, aki így szólt: - annyi mindönt mögengedsz ennek a lyánynak gyereköm, hogy egyszer csak azt vöszöd észre, már nem elég nekije a cigaretta, kábítószer is kő!

- Jaj, ne beszéljen már mama! - csattant föl Klári kissé türelmetlenül, miközben Zsuzsi ismét visszatért a lakásba, majd az asszony, miközben belépett a konyhába, hogy megterítsen a vacsorához, anyósának még ezt mondta: - tessék elhinni, hogy Zsuzsi nagyon jól tanul! Ha már jött ez a két nap szünet, igazán megérdemli, hogy elmelessen, arról nem is beszélve, hogy minden nap holt fáradtan fejezi be a tanulást! - tette a tányérokat az asztalra az asszony, miközben nagyobbik lánya szeretettel megcsókolta a nagymamát, aki imígyen sóhajtott: - én nem bánom gyerekeim!

Ekkor már Jutka (Juci) is kióvakodott szobájából. Klári ezt látva így szólt: - mossatok kezét gyerekek, és gyertek enni!

A Béke fasori lakás konyhájában Zoli jóízűen lakmározott. Anyja, aki már túl volt a vacsorán, szeretettel nézte magasra nőtt fiát, majd váratlanul enyhe szemrehányással hangjában, ezt mondta: - soká jöttél kisfiam!

- Tudod, mindig hazakísérem Zsuzsit, - tolta odébb tányérját a fiatalember.

- Jó, de igazán nem kellett volna fölmenni hozzájuk! - mondta Zsóka, miközben két szelet tortát tett fia elé.

- És akkor hogy kérem el Zsuzsit szerdára Pécsre? - nézett anyjára a fiatalember, majd így folytatta: - arról nem is beszélve, hogy Juci ceruzái olyan tompák voltak, mint a két öklöm együtt. Azokat is ki kellett hegyezni.

- És Klári néni elengedte Zsuzsit? - kérdezte Zsóka, miközben szeretettel nézett fiára s gondolt néhai férjére.

- Minden OK! - fejezte be a vacsorát Zoli és bement a szobába TV-t nézni.

Hétfőn már elmúlt dél, amikor a Bolyai Gimnázium ebédlője zsongott a diákok hangjától. Az egyik sarokban két osztálytárs és barátnő, Iványi Zsuzsi és Balogh Nóra, akik a levest már megették, várták a második fogást. Később csatlakozott hozzájuk két fiú: Berecz Tamás aki a GAMF BSC ificsapatában kosarazott. Talán még Lovász Zolinál is magasabb volt. Simonyi Imre, a barátja az iskola beatzenekarának szólógitárosa volt.

Nemsokára odaért Terike néni, a bal kezén tányérokkal, amin második fogások voltak.

- Nem kértek levest, gyerekek? - kérdezte a két újonnan érkezett fiútól, miközben a két lány elé tett egy-egy adag göngyölt húst krumplival. Ezután a két lány enni kezdett. Zsuzsi váratlanul barátnőjére pillantott és így szólt: - képzeld! Zoli tegnap hívott Pécsre.

- Nocsak! Tényleg? - mosolygott Nóra, majd ezt kérdezte: - és anyukád elengedett?

- El! - sóhajtott alig hallhatóan Zsuzsi.

Eközben a két fiú is megkapta a második fogást. Miközben ők is enni kezdtek, Berecz nem kevés rosszindulattal ezt mondta barátjának: - el ne hidd már! A muterja olyan szigorú, hogy este nyolckor már ágyban kell lennie!

A két lány eközben már befejezte az ebédet, de mielőtt távoztak, Zsuzsi jól leteremtette: - ide figyelj Berecz! Ki hatalmazott föl, hogy ilyen hülyeségeket terjessz rólam? Nem tudom, kinek a faterja szokott az ifi és a nagymeccs között megjelenni a sportcsarnokban és hazacitálni a fiát?

- És az apácaság? - kérdezte Berecz vigyorogva, mire Zsuzsi mérgesen ezt mondta: - na, ebből elég! Gyere Nóri! - s a két lány kisietett az ebédlőből.

Nóri még a buszmegállóban is vigasztalta barátnőjét, ő ugyanis korábbról emlékezett, mikor Zsuzsi elkeseredetten mesélte neki: a nagy tén azt szeretné, ha ő apácának menne. Talán ezt hallotta meg Berecz. Mintegy a téma lezárásaként ezt mondta: - ne is törődj vele!

Mikor Zsuzsi hazaérkezett, húga már otthon volt és Zsuzsi magnókazettái között kotorászott.

- Mit keresel? - lépett a szobába Zsuzsi.

- Egy jó kis diszkó-kazettát, - válaszolt Juci ártatlan képpel.

- Tanuláshoz? Nagyszerű! Na tedd szépen vissza azokat a kazettákat! Tudod nagyon jól, hogy anyu megtiltotta neked a tanulás közbeni magnózást!

- Érdekes! Neked nem? - vágott vissza a kislány.

- Nekem nem. Na, tedd vissza szépen azt a kazettát! Egyébként, ha tudni akarod, én is csak akkor magnózom, amikor írásbeli munkát végzek. - mondta Zsuzsi, miközben rágyújtott.

Juci ezután visszatette nővére kazettáját a helyére, és már ki akart menni a szobából, mikor váratlanul benyitott nagymama, pettyes otthonkában és derekán köténnyel, fején hátrakötött muszlinkendővel.

- Ejnye kislányom, hát be se gyüssz nagyanyádhó a konyhába? - kérdezte szemrehányóan, mikor Zsuzsit meglátta.

- Dehogynem, csak lepakoltam! - fújta ki a füstöt a kislány és szeretettel megölelte a nagymamát, aki miután kibontakozott unokái öleléséből, így sóhajtott: - na, mögyök, melegítöm az ebédödet. Finom rakott krumplit csináltam. A húgod kétször is övött belüle.

- Köszí nagyikám, de én már ebédeltem. - hárította el Zsuzsi a kínálást, miközben az asztalról egy újságot fölkapott és belelapozott.

- Olyan is az, kislányom - morgott magában a nagymama és elindult kifelé a szobából. Az ajtóban azonban váratlanul megtorpant és így szólt: - nem is mondtad, mit mondott az atya a misén?

- Jaj nagyikám, hagyjál már a misével, meg az atyával! - csapta le bosszúsággal az újságot Zsuzsi, majd miközben a nagymama imígyen morgott: - ölég baj az kislányom! Zsuzsi odalépett az idős asszonyhoz, gyöngéden átölelte és így szólt: - neked fogalmad nincs arról, mennyit kell tanulnunk! Van egy lányismerősöm, aki tavaly érettségizett ugyanott ahova én járok, most tanítóképzős. Azt mondja, a főiskola kismiska a gimnáziumhoz képest. Most gondold bele.

Ha még misére is járnék?!

Juci a háttérben magában imígyen kuncogott: - na azért te sem panaszkodhatsz! Öt óra után úgy tűzöl el hazulról, mintha itthon sem lettél volna! Rohansz a Zolikád elé!

- Hát tanuljál kislányom, én nem zavarlak! - mondta a nagymama megadóan és kitipegett a szobából.

Már besötétedett, mikor a biztosítótársaság bejárata előtt két fiatalos külsejű asszony beszélgetett.

- Csakhogy ennek a napnak is vége! Még ennyi ügyfelet! - sóhajtott Klári, miközben kolléganőjének tüzet adott és ő maga is rágyújtott.

- Ne is mondd! Én még most megyek ki Törökfáira egy házaspárhoz! - fújta ki a füstöt Erzsike, mire Klári így szólt: - akkor a buszig mehetünk együtt - és elindultak a Rávagy tér felé.

Klári, mikor hazaért, kissebbik lányát a konyhában találta. A kislány éppen limonádét csinált magának.

- Jé! Hát te ilyen ügyes vagy? - dicsérte meg Jucit az asszony és szeretettel megcsókolta a kislány feje búbját.

A kislány belekortyolt "italába" majd szinte egy lélekzetre ezt mondta: - és képzeld anyu! Élővilágból kaptam egy ötöst Ági nénitől!

- Tényleg? Ennek igazán örülök! - dicsérte meg Klári a lányát, majd ezt kérdezte: - a nagymama mit csinál?

- Olvas bent a szobában - tette le a poharat Juci, majd indult befelé a szobájába. Útközben így sóhajtott: - na bemásolom a matekot, aztán kész leszek.

Zsuzsi és Zoli már hazafelé tartottak az edzésről. A fiatalemberen látszott, hogy nagyon fáradt, de figyelmesen hallgatta barátnője déli élménybeszámolóját, ami nem volt épp a legkellemesebb. Mikor a kislány befejezte mondanivalóját, Zoli tüzet adott neki, majd miközben ő maga is rágyújtott, így sóhajtott: - ne is törődj vele! Borzalmas nagy hadovaláda! A múltkor velünk azt akarta elhitetni, hogy milyen jó csajjal volt a Silver Discóban. Mindezt egy kemény edzés után. Mi már ott tartunk, hogy nem is figyelünk rá.

- Az mindegy, hogy önmagáról mit, és mennyit hazudik! - csattant föl a lány, majd így folytatta: - félreértés ne essék, nem tartom helyesnek, csak engem hagyjon békén.

Zoli ezután témát váltott és ezt mondta: - befizettelek a pécsi útra.

- Van jelentkező? - kérdezte Zsuzsi, mikor a kapujuk előtt megálltak, majd még hozzátette: - csak a hétköznapi miatt kérek.

- Henriettnél, tudod! A pénztárosnál délelőtt fél kilenckor te voltál a tizedik - válaszolt a fiatalember, majd órájára pillantva ezt mondta: - ne haragudj, de most nem megyek föl hozzátok. Mindjárt jön is a buszom, - majd a lánnyal szeretettel megcsókolták egymást és Zoli elsietett.

Főnt alakásban Klári a két lányával, valamint anyósával már a konyhaasztalnál ült.

Különösen Juci volt nagyon éhes, de miként anyjának és nővérének, neki is meg kellett várnia, amíg a nagymama befejezi az imát. Mikor ez megtörtént és enni kezdtek, Klári váratlanul így szólt Zsuzsihoz: - ma ebéd után szólt a főnök, hogy csütörtökön egésznapos értekezlet lesz a biztosítónál. Én aznapra kaptam a mamának időpontot a belgyógyászatra.

- Hányra? - vágott kenyeret Zsuzsi a hűgának.

- Fél tizenegyre. - válaszolt az asszony.

- Ó, hát akkor semmi gond! - mosolygott Zsuzsi, aki magában arra gondolt: miután előző este későn fog megérkezni Pécsről, kicsit tovább alhat.

- De előtte a laborba is el kell menni! - mondta ezután az asszony, mire Zsuzsi mérgesen így szólt: - azért ezt mondhattad volna! Akkor Zolit lebeszélem, hogy beírasson erre a pécsi útra.

- Értsd meg kislányom, Pestről is jönnek, muszáj ott lennem!

- Persze! Ica "a kolleganőid gyöngye" meg azon a címen, hogy kiment a városba üzletet kötni, az áruházban lófrál!

- Honnét veszed ezt? - csodálkozott az asszony.

- Múltkor a Nagykőrösi utcán volt dolgom. Ő éppen a Centrumba tartott, hívott volna engem is.

- Mikor volt ez kislányom? - kérdezte Klári nagyon komolyan.

- Fogalma sincs, csak beszél a levegőbe! - mondta Juci nem kevés rosszindulattal a hangjában.

- Csönd! - intette le a lányát Klári.

- Kedden múlt egy hete. - válaszolt Zsuzsi, mit sem törődve hűgával.

- Ez érdekes! Péternek, a főnökömnek a fülem hallatára mondta, hogy fél kettőkor kimegy Szentkirályra! - kezdte leszedni az asztalt Klári.

- Nahát anyukám, ahogy te nem voltál ott, ő sem! - gyújtott rá Zsuzsi, majd így folytatta:

- én kettő után néhány perccel találkoztam vele a Centrum Áruház taxiállomás felőli oldalán, mondta, és bement a szobájába, mondván: - még átnézi a magyart.

Még hallotta anyja szitkozódását: - a kis szemét! Mindig azon sopánkodik, hogy milyen kevés üzletet tud kötni!

Zoli éppen egy jegyzetet olvasott, mikor édesanyja benyitott hozzá. - Ízlett a vacsora, kicsim? - kérdezte csöndesen.

- Nagyon. - nézett föl jegyzetéből a "kicsim", aki közel kétméteres volt.

- Sokáig tanulsz még? - kérdezte ezután az asszony, és még hozzátette: - Mindjárt jön a "Kékfény". Azt én is megnézem, sóhajtott a fiatalember.

Klári már lefektette Jucit. Magában még mindig fiatal kolléganőjére mérgelődött. Hosszú ideig nem szólt semmit, majd miközben maguknak is ágyazni kezdett, anyósától ezt kérdezte: - tetszik hallani jól a TV-t mama?

- Hallom kislányom! - válaszolt az idős asszony.

Klári ezután Zsuzsihoz fordult, akinek közben elszállt a mérge és ezt kérdezte lányától:

- Azért ugye elkíséred a nagymamát az orvoshoz? Tényleg nem tudom megoldani.
- Persze, hogy elkísérem - nyugtatta meg anyját a kislány, majd még hozzátette: - hazafele a buszon majd megpróbálok egy kicsit aludni. - és Klárit, a nagymamával együtt szeretettel megcsókolta.

Kedden délután a Bolyai Gimnázium kapuján rengeteg gyerek jött ki. A szemben levő buszmegállóban két barátnő, Iványi Zsuzsi és Balogh Nóra állt több más gimnazistával együtt.

- Azt hiszem, én most két és fél napig egyfolytában aludni fogok! - sóhajtott Nóra, miközben arra pillantott, amerről a tizennégyes busz várható volt.

- Az én napjaim mozgalmasabbak lesznek. - verte le a hamut cigarettájáról Zsuzsi, majd még hozzátette: - ráadásul csütörtökön nagymamámat el kell kísérem az SZTK-ba is.

- Nem írgyellek! - lépett hátrább Nóra, mert időközben megérkezett a várva várt busz, Nóra pedig, mivel a gimnázium közelében lakott, gyalog járt.

Zsuzsi, mikor hazaért, már a becsukott bejárati ajtón kívülről hallotta húga iskolai élménybeszámolóját.

- Halkabban te! - lépett a konyhába, majd így folytatta: -nem kell, hogy Joli néni a szomszédban megsüketüljön.

A nagymama, mikor nagyobbik unokáját meglátta, korát és egészségi állapotát meghazudtoló fürgeséggel pattant föl a konyhaasztal mellől és így szólt: - na, melegítöm az ebédödet.

- Mamikám! Tudod, hogy én az iskolában ebédelek! - verte le cigarettájáról a hamut a kislány és a nagymamát szeretettel megcsókolta.

- Aztán majd a templomban úgy fog korogni a gyomrod, hogy mindenki minket néz!

Az előbb hallotak után Juci jót kuncogott magában, Zsuzsi pedig bosszúsan fölcsattant: - jaj nagyikám, hagyjál már azzal a templommal! Annyi a tanulni valóm, hogy azt sem tudom mivel kezdjem! - és kiment a konyhából. Még hallotta a nagymama mély sóhaját: - hogy élhet valaki ilyen pogány módon!

Már erősen alkonyodott mikor Klári hazafelé tartott. A házuk közelében találkozott Jucival. - Hát te hol jártál? - kérdezte csodálkozva.

- Füzetet kellett vennem. - csókolta meg szeretettel édesanyját a kislány, majd így folytatta:

- képzeld anyu! Zsuzsi összeveszett a nagyival.

- Micsoda? - meresztett nagy szemeket az asszony, miközben kulcsát kereste.

- Nagy az akarta, hogy menjünk vele a templomba! - mondta Juci, majd így folytatta:

- mind a ketten úgy menekültünk meg, hogy behúzódtunk a kis szobába és Zsuzsi bezárta az ajtót. - Ezek szerint Zsuzsi itthon van most? - gyújtott rá Klári.

- Dehogyan van! Együtt indultunk! Ő ment Zoli elé, én meg füzetért.

Zsuzsi, Zolival együtt hazafelé tartott. - Fáradtnak látszol. - nézett kedvesen a lány a fiatalemberre, miközben cigarettájáról leverte a hamut.

- Hogyne lennék fáradt!? Radványi helyett ma Ábrahám vezette az edzést, hát! Komolyan mondom: csak a béresostor hiányzott a kezéből!
- Szegénykém! Úgy sajnálalak! - bújt oda kedvesen barátjához Zsuzsi, mire a fiatalember váratlanul ezt kérdezte: - ma nem volt a tegnapihoz hasonló atrocitás?
- Nem. Ma a változatosság kedvéért nagymama volt hülye! - sóhajtott a lány, miközben a csikket eldobta.
- Természetesen, fő bűnöd, hogy nem jársz templomba! - jegyezte meg Zoli.
- Ne is emlegesd, mert lassan az agyamra megy! - mondta idegesen Zsuzsi, mikor a házuk bejáratánál megálltak egy pillanatra. A két fiatal ezután megcsókolta egymást, majd Zoli, mielőtt távozott, még figyelmeztette a lányt: - tudod, hogy holnap egykor indulunk Pécsre?
- Tudom, - mosolygott a lány, majd ezt kérdezte: - hánykor kezdődik a meccs?
- Hatkor. - válaszolt a fiatalember, majd még hozzátette: - háromnegyed egyre légy ott, ha lehet. - OK! - mosolygott Zsuzsi, és belépett a házba, Zoli pedig a buszmegállóhoz sietett.

Iványiék már túl voltak a vacsorán. A nagymama még az asztalnál ült. Klári az imént szedte le az asztalt, Zsuzsi mosogatott, Juci bement a szobába és bekapcsolta a TV-t. A feszült csendet egy nagy sóhaj után a nagymama törte meg: - de rosszul nevelőd ezt a két lányt gyerköm!

- Tényleg? Ez meglep! Hát most például ki mosogat, tán a bejárónő? - csattant föl Klári olyan hangosan, hogy maga is meglepődött.
- Tudod, kislányom, hogy értöm! - mondta csöndesen az idős asszony, majd így folytatta:
- soha egy ima, a templomba még vasárnap sem jönnek el! Hát mi lösz így belőlük? Biztos vagyok benne, hogy az egyházi adót se fizetitek rőndösen!
- Tudja mit, mama! Sehogy sem fizetjük az egyházi adót, mert egyrészt nem vagyunk válósak, másrészt, meg van elég fizetni valónk havonta. Szegény kicsi Zsuzsikám hét végeken kisegít a sportcsarnok büféjében! Kis drágám! Minden pénzét ideadja nekem. Az én alapfizetésem nagyon kevés. A jutalékra nagyon rá kell mennem. Még szerencse, hogy mióta Jenő meghalt, a két kislány után kapok árvaellátást! Mindazt addig, amíg valamelyikük tanul.

- Bezzeg a fiam halála után az autótotoakat azonnal elkótyavetyéltétek! Most aztán taxizol!
 - Gondolhatja mama, hogy nem jókedvemből teszem! - mérgelődött Klári, majd így folytatta: - a mama is tudja, hogy nincs jogosítványom! Anélkül pedig autót nem vezethetek!
- Az asszony gondolkodott azon, elmondja anyósának, hogy Jenő, mikor összeházasodtak, mennyire megkönnyebbült, ugyanis szívből utálta a ministrálást. Végül úgy döntött, nem bántja meg az anyósát.

Közben a nagymama nehézkesen föltápáskodott. Útban kifelé, még ezt mondta: - aztán itt van Zsuzsinak ez az "égimeszelő" lovagja! Biztos, hogy kábítószeres!

- De nagymama! - sírta el magát Zsuzsi, miközben a mosogató levet leengedte. Klári rákacsintott lányára, majd így szólt: - nahát, azt a fiút végképp ne tessék bántani! Nem tudom, ha

ő nincs, most hogy fűteném be a mamának a kis szobát! Ugyanis Zoli kerített gázszerelőt, mert baj volt a konvektorral! Az idős asszony ezután morogva kicsoszogott a konyhából. Mikor anya és lánya kettesben maradtak, egyet gondoltak: " hogy lehet valaki ennyire korlátolt!"

- Összecsomagoltál? - nyitott be Lovászné a fiához.

- Már majdnem, - pillantott oldalt Zoli.

- Vigyázz kicsim, meg ne sérüljél! - lépett a kis szobába Zsóka, majd ezt kérdezte: - a TV ad róla összefoglalót?

- Az itteni biztos nem, a pécsi biztos, de azt mi nem látjuk. - húzta össze a sportszatyor cipzárját a fiatalember, majd kirakta csomagját az előszobába, a fogas alá.

- Hazajössz még mielőtt indultok? - kérdezte az asszony.

- Nem. Majdnem délig bent kell lennem és egykor indulunk, - válaszolt a fiatalember.

- Hánykor kezdődik a meccs? - kérdezte Zsóka, miközben fia ágát kezdte megvetni.

- Este hatkor - válaszolt a fiatalember.

- De tudsz ebédelni? - nézett fiára az asszony.

- Persze! az ebédlőben. - nyugtatta meg anyját Zoli, majd mosolyogva így szólt: - drága kicsi Zsuzsikám! Milyen izgalommal készül a holnapi napra!

- Aranyos! - mosolyodott el Zsóka is, akinek szintén nagyon szimpatikus volt a lány.

És elérkezett a szerda. Mikor Klári fölkelt, anyósa már kint ült a konyhában.

- Miért nem fekszik még mama? Korán van még! - mondta Klári, mikor anyósát meglátta és bekapcsolta az öreg Sokol rádiót, ami a hűtőszekrény tetején állt.

- Nem tudok én már ilyenkor aludni, kislányom! - legyintett az idős asszony, miközben a rádió a háttérben éppen időjárást mondott, majd ritmusos zene hangzott fel. Klári kicsit lehalkította a készüléket, majd miközben lehajolt a gázkonvektorhoz, ezt mondta: - legalább ha már itt ül, begyújtott volna! Még majd megfázik nekem!

- Nem értök én ehhez lányom! - mondta ekkor az asszony.

- Na, csinálom a mama és Juci reggelijét, - sóhajtott Klári, miközben a konyhaszekrényből csészéket vett elő, majd jelentősegteljesen anyósára nézett és ezt mondta: - arra kérem a mamát, hagyja aludni Zsuzsit, ameddig tud!

- Pedig azt hittem kicsi bogaram eljön velem a misére, ha már szünet van. Klári, mint már oly sokszor, most is nehezen tudott választani a bosszúság, és a nyugalom között. Végül az utóbbit választotta és így szólt: - az előbb néztem ki az ablakon. Hát bizony csúszik az út, úgyhogy a mama is jobban teszi, ha nem megy sehova!

- Jól van gyerkőm! - legyintett lemondóan a nagymama.

A Béke fasori ház kapujában anya nehezen engedte el a fiát. Ennek az érzelmes búcsúnak szem- és fültanúja volt Zoliék egyik szomszédja, egy általános iskolai matematika-fizika tanár, aki a leninvárosi iskolában Jucinak is tanította a matematikát. Mikor kilépett lakásából, Zoli imígyen vigasztalta anyját: - ne izgulj már anyukám! Nem Bécsbe megyek,

hanem Pécsre! - majd szomszédját meglátva, így üdvözölte: - tisztelem "doktor úr"! - Jaj, fiam, ne gúnyold már a tanár urat! - bosszankodott Zsóka, mire a szomszéd udvariasan üdvözölte az asszonyt és a fiatalembertől ezt kérdezte: -elvihetlek egy darabon "doktorkám?"

- Jaj, azt nagyon megköszönném! Már így is késésben vagyok! - sóhajtott Zoli.

- A mobilod nálad van? - kérdezte Zsóka, miközben szomszédja Suzukijával kitolatott a garázból.

- Természetesen, mondta a fiatalember, majd elköszönt anyjától és beült a szomszéd autójába, ami elindult a város felé.

A Rávány téri lakásban ketten tartózkodtak: nagymama és unokája. Zsuzsi imént reggelizett meg, majd niután a konyhaasztalon észrevett egy cetlit, szinte csak magának ezt mondta: - úgy látom, anyu itthon felejtette a bevásárló cédulát! Na, elmegyek bevásárolok! - sóhajtott és bement a szobába átöltözni. Mikor a konyhaajtót becsukta, még hallotta a nagymama szinte kérlelő hangját: - utána ugye eljössz velem a templomba, kicsim?

- Persze! Csak oda! - bosszankodott a kislány, miközben bement a szobájába. Mikor ismét kijött, immár nem otthoni melegítőben, így szólt nagyanyjához: - hanem, hogy a húgom mi-csoda církuszt rendezett! Ha anyunak vagyok, én fölpofoztam volna!

- Tényleg? Mi volt a baj? - élénkült föl az idős asszony, aki menyét ilyen mérgesnek még nem hallotta.

- Á! Csak csinálta a dilit! - tette zsebre a cédulát Zsuzsi, majd rágyújtott és még hozzátette: - a fejébe vette, hogy velem jön Pécsre! Csak azt nem tudom, mit kezdtem volna vele a meccs alatt! Mert, hogy halálra unta volna magát, az biztos! Na, mentem, szia! - köszönt el a kislány nagyanyjától, s kezében két reklámszatyorral kiment a konyhából.

Fél tíz múlt tíz perccel. A leninvárosi általános iskolában most csöngettek ki hosszú szünetre. Bakonyi tanár bácsi az 5.A-ban éppen most fejezte be a matematika órát. A gyerekek elővették uzsonnáikat és enni kezdtek. Így tett Iványi Jutka is, miközben sírástól bedagadt szemeit zsebkendőjével nyomkodta. Ezt látva, útban kifelé a "doktor úr" így szólt: - gyere csak ide, kislányom! Mikor a kislány odaért, a tanár megállt a nyitott teremajtó keretében és ezt kérdezte: - Mi van veled kislányom? Két egyes matematikából? Nem így szoktál te szerepelni! A kislány ismét elsírta magát, s a következőket mondta hüppögve, miközben nagyot harapott kenyereből: - tetszik tudni tanár bácsi, a nővérem fiúja ment kosarazni Pécsre. Hívta Zsuzsit is, azt hittem anyu engem is elenged, ezért nem készültem.

- Hogy hívják Zsuzsi fiúját? - érdeklődött a "doktor úr", aki korábban Zsuzsit is tanított.

- Lovász Zoltán. A Hunyadi-városban lakik - válaszolt a kislány.

- Aha! - kapott észbe a tanár aki az utóbbi időben sokat látta együtt egykori tanítványát, fiatal szomszédjával.

- Ne búsulj kislányom, majd kijavítod - símogatta meg a kislány fejét, majd elment.

Már háromnegyed tizenkettő volt, mikor Zsuzsi abbahagyta a tanulást. Összepakolt,

majd mikor kiment a konyhába, ezt kérdezte: - nincs még ebéd, nagykám?

- Mindjárt terítek, kislányom. - zárta el a gázt egy lábas alatt az idős asszony, majd még hozzátette: - csak azt tudnám, hova ez a nagy rohanás!

- Hányszor mondtam már mamikám, hogy a fél egyes buszt el kell érnem! - bosszankodott Zsuzsi, miközben egy csikket elnyomott egy régi üveghamutartóban.

- Értem én halkabban is, kislányom! - vett ki az asszony két tányért a konyhaszekrényből.

- Nahát, az utóbbi időben nem ennek adtad tanújelét! - gondolta magában Zsuzsi, miközben a két tányért az asztalra tette.

A GAMF épületében működött egy étterem. Mivel már delet harangoztak, egyre jobban szaporodtak az ebédelni vágyók.

Az egyik ötszemélyes asztálnál egyelőre két kosaras fiatalember ült. Talán ők voltak a legelsők, amit Irénke, az egyik felszolgálónő meg is jegyzett: - de korán jöttek, fiúk!

- Egy órákor indulunk Pécsre. - mondta ekkor Zoli, majd játékostársához fordult, s mivel az csak keveset tudott magyarul, angol nyelven egy néhány mondatos tájékoztatót adott a városról.

- Aztán nyerjenek ám fiúk! - ért oda Irénke a második fogással. Zoli mákos tésztát evett, Joe, aki az USA-ból származott, sajtosat. A két fiatalember még javában ebédelt, mikor két idősebb tanár ült az asztalhoz. Kettőjük párbeszédéből kiderült, ők is szeretik a sportot, de ők a labdarúgást szeretik jobban. Bár, amikor a két kosaras távozott, az egyik megkérdezte Zolit, hol játszanak legközelebb.

- Mindjárt indulunk Pécsre. - válaszolt a fiatalember, majd Joe-val együtt távozott.

Mikor Zoli és Joe a GAMF elé kiért, a többi játékos, valamint a két edző már ott volt. A borongós idő miatt a lépcső tetején álltak és várták a buszt. Zoli után néhány perccel érkezett Balkányi Jenő, egy a bal lábára erősen sántító 40-es férfi, aki le volt százalékolva és a buszos vállalkozónál volt ügyintéző. Szerette a kosárlabdát, ezért a csapat minden otthoni mérkőzésén ott volt. Mivel napi öt órát dolgozott, nem okozott gondot neki a kirándulás, csak idős édesanyja féltette.

Balkányi után érkezett Zsuzsi, egyik kezében egy retiküllel, a másikban egy esernyővel. A két fiatal szeretettel megcsókolta egymást, majd a lány, miközben kibontakozott lovagja öleléséből, már éppen meg akarta kérdezni, hol a többi várakozó, mikor nyílt az épület üvegajtaja, s kilépett Hajdúné Marika, a bér- és munkaügyi osztály vezetője, valamint Szávay Henriett, egy Zsuzsinál alig idősebb lány, aki a GAMF BSC-nél volt ügyintéző. Minden meccsen ott volt. A kislánnyal valahonnét, talán uszodából ismerték egymást látásból.

Hajdúné, mikor a várakozókat meglátta, így sóhajtott: - Szomorú hírt kell közöljek. Nem lesz szurkolókat szállító autóbusz.

- Na, ne! - döbönt meg Zsuzsi és Zoli, miközben Balkányi bosszúsan ezt kérdezte: - és én erről hogy nem tudok? Hétfőn Marika nekem telefonált, hogy indítsam a két buszt!

- Értse meg Jenő, nem rajtunk múlt! - szólalt meg ekkor Henriett, majd így folytatta:

- amilyen lelkesek voltak a szurkolók vasárnap, meg hétfőn, olyan sokan mondták le az utat kedden! Volt olyan, aki még a pénzét is veszni hagyta, csak betelefonált, hogy mégsem tud jönni! Mindez tegnap délben!

- Ez mind rendben van, de hogyhogy én nem tudok erről?- bosszankodott tovább Balkányi.

- Nézze Jenő! - sóhajtott Marika, majd ezt mondta: - délután tetőzött a "lemondási hullám", így aztán este fél hatkor úgy döntöttünk, hogy lemondjuk a második buszt!

- Amikor Nábrádit föl hívtam, maga már nem volt bent! Maga ugyanis négyórás, nem? - szólalt meg ekkor Henriett.

- Öt. - mondta Balkányi, majd még hozzátette:- mindenesetre, ha én erről tudok, ha más nem, egy mikrobuszt máig tudtam volna küldeni.

Henriett ekkor visszafizette a férfi pénzét. Balkányi azonban nem távozott.

Zoli közben a rácsimpaszkodó Zsuzsit vigasztalta: - nyugi, majd kitalálunk valamit. - és szeretettel megcsókolta a lányt.

Időközben megérkezett a csapatot szállító Neoplan autóbusz.

- Szia, Dezső bácsi! - üdvözölte Balkányi a volán mellől kiszálló idős gépkocsivezetőt, majd így folytatta: - te! Van itt egy nagyon helyes csaj. A barátja a csapatban játszik. Úgy szeretne eljönni!

Ekkor már Zoli is közelebb húzódott, így a sofőr mindjárt sejtette, kiről van szó.

- Gyerekek! Tudjátok, hogy nem rajtam múlik! Nekem csak jó, ha minél több utast vihetek.

- Dezső bá'! Tegyen valamit, kérem! Zsuzsi annyira számított erre az útra! - fogta könnyörgőre Zoli, miközben sporttáskáját betette a kocs oldaladájába.

Ezt hallva Hajdúné bosszúsan ezt kérdezte: - mondja Zoli! Mióta kosarazik maga nálunk?

- Már jónéhány éve. - válaszolt a fiatalember.

- Akkor azt is illene tudni, hogy a csapatot szállító busszal szurkolókat nem szoktunk vinni!

- mérgelődött tovább az asszony.

- Egyszer igazán kivételt tehetnének, annál is inkább, mert az ifik nincsenek velünk!

- Nem lehet! Amit mondtam, megmondtam! - mondta az asszony ellentmondást nem tűrő hangon.

Zoli ezután nem tehetett mást, még egyszer megölelte Zsuzsit.

- Ne búsulj! Nálam van a mobilom, majd a meccs után hívlak! - vigasztalta a sírástól remegő lányt.

- Gyere már, te "hármaskirály!" - hallatszott az egyik játékos hangja.

Ezt a megtisztelő címet Zoli azért kapta, mert általában elég jó százalékkal dobta a hárompontos kosarat.

A fiatalember ezután utolsóként felszállt a buszra. Zsuzsi megvárta amíg a busz elindult, integetett, majd hazaindult.

Otthon, hűga éppen a fürdőszobából jött ki, mikor a lány belépett a lakás ajtaján.

- Na mi az? Összevesztél a Zolikáddal? Vagy mégsem vitték el a szurkolókat? - kérdezte Juci gúnyosan.

- Hagyjál! - kiáltott Zsuzsi és sírva rohant be a kis szobába. Még az ajtót is magára zárta.

A nagymama nem sokat értett abból, amit a kisebbik unokája ebéd közben elmondott neki. Ebéd után Juci éktelen dübörgésbe kezdett a kis szoba ajtaján, miközben kiabált: - engedj be, te hülye! Tanulnom kell!

Zsuzsi erre kinyitotta az ajtót. Mikor Juci bejutott, ezt mondta nővérének: - hidd el, nekem több okom lenne sírásra! Két egyest kaptam ma matekból! Egyiket a dogámra, a másikat meg azért, mert egy szabályt elfelejtettem megtanulni.

- Mondd! Nem kímélnél meg a sulielményeidtől? Vidd a cuccodat és hagyjál békén! - szakította félbe hűgát Zsuzsi, majd a fal felé fordult, miután ismét bezárta az ajtót.

Már erősen alkonyodott, mikor Klári hazaérkezett. Lánya akkor tartott a konyhából a nagyszobába. A kislány, mikor anyját meglátta, szinte hadarta: - képzeld anyu! Zsuzsi nem ment el Pécsre!

- Nem? Hogyhogy? - vetette le kabátját az asszony.

- Nem tudom. Sírva bezárkózott a kis szobába. Engem annyira engedett be, hogy a táskámat kihozhassam, a nagyit egyáltalán nem.

- Na majd én mindjárt bemegyek hozzá. - sóhajtott Klári, miközben cigarettát keresett táskájában.

- Mondom: nehéz lesz. - mondta ekkor a kislány.

Klári eközben rágyújtott, majd váratlanul ezt kérdezte kisebbik lányától: - hogy sikerült a matek?

- Egyes lett. - sütötte le szemeit Juci, majd egy nagy sóhaj után ezt mondta: - ráadásul ma is kaptam egyet, mert az egyik szabályt elfelejtettem megtanulni.

Klári tudta, hogy kisebbik lánya gyöngé matakos. Már jó ideje kereste a megoldást. Abban bízott, hogy Zoli talán tud szerezni egy korrepetítort, úgyhogy ezért nem bántotta, a második egyesért viszont egy jókora pofont lekevert Jucinak, kiegészítve a következővel: - ezek után tudod ki megy el a Barbi születésnap zsúrára! Mert te ugyan nem! Egész szombaton a matekot fogod tanulni! Megértetted? És most tünj el a szemem elől, ne is lássalak!

- mire a kislány sírva berohant a nagy szobába, majd feldöntve a nagymamát, aki kifele tartott.

Klári kedvesen üdvözölte anyósát. - hogy tetszik lenni, mama? - kérdezte.

- Mögvagyok, lányom. - mondta az asszony, s eltipeggett a konyha felé.

Ekkor lépett ki a szobából Zsuzsi.

- Olyan zajjal vagytok! - mondta, mikor anyját meglátta.

- Hát mi történt, mondd el anyunak! - ölelte magához Klári nagyobbik lányát, majd anya és lánya bement a kis szobába, ahol Zsuzsi elmesélte a délután történeteket.

- Szegénykém! - sóhajtott az asszony, mire Zsuzsi még hozzátette: - gondold el, mekkora égés volt ez a Zolinak! - és rágyújtott.

- Ne búsulj kislányom, majd legközelebb! - vigasztalta Klári Zsuzsit, majd mindketten kimentek a szobából.

Zsóka éppen vacsorázott. Halkan szólt a rádió. Az előszobában váratlanul megcsörrent a telefon. Az asszony szinte remegve tette meg a konyhaasztaltól a készülékig tartó rövid utat, miközben ezt ismételte magában: - megsérült a fiam!

Akkor nyugodott meg, mikor Márkus Tominak, Zoli egyik évfolyamtársának a hangját meghallotta a vonal másik végéről. Tomi egy jegyzetet szeretett volna kölcsönkérni Zolitól.

- Megmondom Tomikám! - nyugodott meg az asszony, majd így folytatta:

- Igen! I-igen... Pécsen vannak!...Szervusz Tomikám! - köszönt el Zsóka, s letette a kagylót.

Pécsen nyolc óra körül lett vége a meccsnek. A szurkolók bosszúsak voltak, ugyanis csapatuk tizenhárom ponttal kapott ki a Kecskeméttől. A szurkolók között volt egy maroknyi egyetemista, s főiskolás csoport, akik a GAMF-nak szurkoltak. A meccs után ezek boldogan ráztak kezét a kecskeméti játékosokkal.

Mikor a csapat elindult, Zoli kezében mobiltelefonjával ült a buszon. A vele párhuzamos ülésen egy nagyhangú sporttársa ült Zolinak. Mikor Zolit meglátta, gúnyosan így szólt: - mi az? Tán a tyúkodat hívod?

- És ha, semmi közöd hozzá? - nézett mérgesen sporttársára Zoli, és fölhívta Zsuzsit.

Kecskeméten a Rávány téri lakásban Klári Zsuzsinak magyarázta hogy melyik papírral hova és mikor kell menni.

- Szóval, akkor ezzel kell a laborba menni, ezzel a belgyógyászatra - ismételte el Zsuzsi, kezében a papírokkal.

- Így van kislányom! - helyeselt Klári és a papírokat Zsuzsi retiküljébe tette.

- Szükségem van nekem erre, gyerőkeim? - szólalt meg a nagymama.

- Emlékszik mama, mit mondott a doktor? - kérdezte kedvesen Klári, majd így folytatta: - jobb megelőzni a bajt.

Váratlanul megcsörrent a telefon az előszobában.

- Na ez Zoli lesz! - mosolyodott el Zsuzsi, aki lelke mélyén egész délután várta barátja telefonját és kisietett a szobából. Mikor kiért, már Juci is ott topogott a készülék mellett pizsamában, ugyanis a kislányt nemrég fektette le anyja.

- Mész be azonnal!? - förmedt hűgára Zsuzsi, majd fölvette a kagylót és bemutatkozott, majd kisvártatva felcsillanó szemmel ezt kérdezte: - mi?... Mi-cso-da? Ti...tizen...ti-zen-há-rom-mal?! Ez nagyon...mondom: nagyon jó! Majd így folytatta: - reggel a nagyit kell orvoshoz kísérem! Ahogy..., ahogy szoktunk, dél... mondom: délután, szia. - köszönt el barátjától, majd belecuppantott a kagylóba és letette azt.

Zoli ekkor már pontosan tudta, mit fog másnap csinálni...

Zsóka már éppen el akarta zárni a TV-t, mikor a bejárati ajtó felől kulcszörgést hallott, majd rövidesen belépett a szobába Zoli, és szeretettel megcsókolta anyját, aki ezután ezt kérdezte: - mi lett az eredmény?

A fiatalember ezután örömmel, de "dióhéjban" mesélte el anyjának a Pécsen történeteket, csak akkor komorodott el, mikor az asszony afelől érdeklődött, Zsuzsinak tetszett-e a meccs.

A fiú ekkor bosszúsan mesélte el anyjának a koradélután történeteket.

- Szegény Zsuzsi! - sajnálkozott Zsóka, mire a fia bosszúsan legyintve ezt mondta:
- Dezső bá', a sofőr is úgy tett, mintha a "klub bábja" lenne! Ketten lettek volna szurkolók: Zsuzsi, meg a buszos vállalkozótól egy fazon! Utóbbi szerezte nekünk a buszt!
- De hiszen te mondtad, hogy azzal a busszal, amivel a csapat utazik, szurkolók nem mehetnek! - emlékezett vissza az asszony, mire e fia így szólt: - az a bajnoki meccsre vonatkozik, édesanyám! - és rágyújtott, majd így folytatta: -Ez Magyar Kupa meccs volt, az ifik nem voltak velünk! Igazán elfértek volna Zsuzsiék is.

A fiatalember ezután elbúcsúzott édesanyjától, s kifelé tartott a szobából, mikor anya, miközben elzárta a TV-t, így szólt: - Márkus Tomi keresett egy jegyzet ügyében. A címét ráírtam egy cetlire és odacsúsztattam a számítógép billentyűzete alá. A vacsorád meg a hűtőben van, kicsim.

- Köszí - mosolygott Zoli, majd kezét az ajtókilincsre téve váratlanul ezt kérdezte: - holnap délelőtt (is) ide tudnád adni a kocsit?
- Azzal akartam a fodrászhoz menni reggel. - mondta az asszony, szinte könyörögve, de miután fia felajánlotta, hogy elviszi a fodrászhoz, s elmondta, miért is kell neki a kocsit, anya odaadta Zolinak azt.

Ezután anya és fia elbúcsúzott egymástól, majd a fiatalember útna kifelé még így szólt: - na megyek, mert nagy az űr itt a hastájékon! Előbb azonban megkeresem azt a jegyzetet. - s kiment a szobából.

Csütörtökön reggel a Rávágy téri lakásban Iványiék izgatottan készülődtek. Klári éppen reggelit készített. Zsuzsi pedig öltözködött, Juci a fürdőszobában volt, amit az is jelzett, hogy a becsukott ajtón át hallani lehetett a vízcsobogást.

Mire Klári kilépett a konyhából, a nagymama az előszobátükör előtt állva fésülte hófehér haját.

- Csinos ez a pulóver, nagymama. - dicsérte meg Klári anyósa ruháját.
- Kertésznő Terikétől kaptam. - fejezte be a fésülködést az idős asszony.

Klári ezután bekopogott a fürdőszobába, s talán az előző napi két matek-egyes miatt hangja összes nyerseségével beszólt a becsukott ajtón: - Igyekezz már! El fogsz késni!

Ekkor penderedett ki a kis szobából Zsuzsi, kezében egy cigarettás dobozzal.

Klári, mikor nagyobbik lányát meglátta, megenyhülten így szólt:

- Ne gyújts rá kicsim! Kész a reggelid.

Fél nyolc előtt néhány perccel állt meg Zoli apja autójával a Jókai utcai gyógyszertár előtt. A szemben lévő oldalon egy öreg, lebontásra ítélt épületben volt Nemesné Évának a női fodrászüzlete.

Mikor Zsóka kiszállt az autóból és átment a fodrászüzlet oldalára, Éva a lakat kinyitásával küszködött.

- Rosszkor jöttem, Évikém? - ért oda a bejárathoz Zsóka.

- Jaj dehogy, csak ez az öreg lakat nem akarja az igazságot! - bosszankodott Nemesné. Zoli, aki közben már indulni akart, a fodrásznő küszködését látva kiszállt a kocsiból és odalépett a bejárathoz.
 - Kezét csókolom, Éva néni! - segíthetek? - kérdezte.
 - Micsoda? Tán szia! Ebben már azt hiszem megegyeztünk! - mérte végig a hosszúra nyúlt fiatalembert a fodrásznő, akinek lánya, gimnáziumban egy osztályba járt Zolival. A fiatalember ezután valami köszönet felét mormolva egy pillanat alatt kinyitotta a lakatot, majd miközben a fodrásznőnek tüzet adott, és maga is rágyújtott, ezt kérdezte: - mi van a lányoddal?
 - Ő Pestre jár az ELTE-re angol-német szakra. Ha hazajön, mindig érdeklődik utánad! Úgy hív téged "a kosárszonglőr!" - fújta ki a füstöt nevetve Éva, majd váratlanul ezt mondta: - összejöhetnétek egyszer! Még a kis barátnődet is bemutatathatnád Évinek! Nemesnéhez járt ugyanis Iványiné Klári, valamint újabban Zsuzsi is. A két anya itt ismerkedett meg korábban.
 - Hát a sport miatt nem sok időm van, de majd összehozzuk egyszer, - ígérte Zoli.
- Zsóka közben órájára pillantott és kedvesen így szólt fiához: - Menjél Zolikám, neked még sok dolgod van. - mire a fiatalember elkészönt, és elment.
- Az SZTK épületében rengetegen voltak. A belgyógyászat előtt néhányan ültek egy padon, többek között id. Iványiné az unokájával. A nagymama még mindig bal könyök-hajlatára szorított egy véres vattadarabot. Zsuzsi, aki már halálosan unta a várakozást, időnként felállt, s elment elszívni egy cigarettát. A nagymama ilyenkor riadt tekintettel, szinte kérlelte unokáját: - ne hagyj itt kislányom! Bármikó híhatnak!
- Soká lesz az még, nagymama! vette el az idős nőtől Zsuzsi a véres vattadarabot, miközben ezt mondta: - ez mostmár nem kell! - s közben arra gondolt: - de jó, hogy találkoztunk Tóth Emesével! Így a labort viszonylag gyorsan el tudtuk intézni. Emese ugyanis az általános iskola nyolc osztályába együtt járt Zsuzsival, majd az egészségügyi szakmunkásképző elvégzése óta laborasszisztensként dolgozott.
- Zsuzsi éppen akkor ért vissza "cigaretteszünetről", mikor nyílt a rendelő ajtaja, s a csúnyácska, nagydarab asszisztensnő beszólította a nagymamát. A kislány ekkor fölsegítette a padról az idős asszonyt és az ajtóhoz vezette: - Maga kicsoda? - állta útját Zsuzsinak az asszisztensnő.
- Az unokája vagyok Iványinének. - válaszolt a kislány.
 - Na jöjjön be! - sóhajtott bosszúsan az asszisztensnő.
- A Kecskeméti Főiskola Gépészeti- és automatizálási Karán Lovász Zoli idegesen rohanguhált hóna alatt egy jegyzettel. - szia Sanyi! Márkus Tomit nem láttad? - kérdezte izgatottan egyik évfolyamtársát.
- A nagyelőadóban láttam tíz perce. - válaszolt az alacsony, enyhén pocakosodó, hátul összekötött hajú fiatalember, aki egy FRADI emblémás, zöld melegítőt viselt.
 - Add neki oda ezt a jegyzetet, légy szí! - mondta Zoli, miközben Sanyi kezébe adta a jegyzetet.

- Tényleg! Mit csináltatok Péccsett? - élénkült föl Sanyi.
- Nyertünk! Majd mesélek, de most rohanok! - válaszolt Zoli, és már futott is ki az épületből. Iványiné, unokája társaságában az imént lépett ki a rendelőből.

- Gyere nagyikám! - mondta kedvesen Zsuzsi és kézenfogva a lépcső felé vezette az idős asszonyt. Másik kezében retiküljét, valamint az orvos által imént fölírt recepteket tartotta.

Az egyik oszlop mögül váratlanul eléjük lépett Zoli.

- Hát te, hogy kerülsz ide? - csodálkozott a kislány.

- Csütörtökön mindig egy kicsit lazább napom van, tudod, így aztán, mikor mondtad az este, hogy a nagymamát kell orvoshoz kíséred, elkértem anyámtól a verdát, és idejöttem elétek. - mondta nagyon kedvesen Zoli, mire Zsuzsi így szólt: - nagyon kedves vagy, de a főiskolán nincs dolgod?

- Nyugi szivem, akkor nem lennék itt! - nyugtatta meg a lányt a fiatalember, majd ketten közrefogták a nagymamát és nagyon lassan elindultak lefelé.

- De éhes vagyok! - sóhajtott az idős asszony.

- Mindjárt hazaérünk és ebédelsz, mamikám. - mondta kedvesen Zsuzsi, majd a fiatalembernek tájékoztatóképpen ezt mondta: - reggel laborba kellett menni, így aztán ma még alig evett szegénykém, majd még hozzátette: - most még el kéne ugrani a patikába.

- Semmi akadály! - mondta Zoli.

Mikor leértek az első emeletre, mindhárman mentőautó szirénázását hallották, ami itt nem meglepő, ennek ellenére mindhárman megtorpantak és a szirénahang felé néztek. Később a szirénázás abbamaradt, majd kerekeken guruló hordágyat vettek észre, amin egy kislány feküdt.

- Te jó Isten! Ez a húgom! - kiáltott föl ijedten Zsuzsi, aki bár biztos nem volt benne, úgy érezte, Juci fekszik a hordágyon.

- Nem biztos! - próbálta megnyugtatni Zoli barátnőjét.

- Azért én megnézem! Maradjatok már itt! - mondta ezután Zsuzsi és elsietett.

Mikor a nagymama kettesben maradt Zolival, az idős asszony így szólt:

- Ide figyeljen fiatalembör, én egy komoly dolgot akarok mondani, - és leült egy műanyagszékre.

- Mi lenne az? - kérdezte a fiatalember.

- Maga egy értelmős embör ugye? - nézett föl ezután az asszony.

- Annak mondanak. - rágszált egy gyufaszálat Zoli, kicsit már türelmetlenül.

- Akkor hagyja békiben az unokámat! Úgyse lösznek egymáséi!

- Tényleg? - kérdezte a fiatalember enyhe gúnnyal.

- Értse már mög, fiatalembör! Zsuzsi érettségi után apácának mén! Még a nevit is mögváltoztatja.

Zoli nem tudta, nevéssen, vagy mérgelődjön. Miközben sűrűn kacsintgatott a baleseti ambulancia felé, így szólt: - az én olvasatomban ez úgy néz ki: Zsuzsi idén leérettségizik, utána felvételizik az óvónőképzőbe, én jövőre szerzek diplomát. Zsuzsi ha végez, óvónőként fog dolgozni...

- De akkor már mindön óvoda az egyházé lösz! - vágott közbe az idős asszony.
- Nézze mama...! - kezdte Zoli, de a mama közbevágott: - én magának nem vagyok mama, fiatalembör! Legföljebb Iványi néni! Mögértötte?
- Nézze Iványi néni! Biztosan lesznek egyházi óvodák, mint ahogy van is már egy-kettő. Én azonban, ahogy Zsuzsit ismerem, elsősorban önkormányzati óvodában próbál majd elhelyezkedni, úgyhogy ne is próbálja befolyásolni se a menyét, se az unokáit! Megértette? Ami kettőnket illet: Nem tudom mi lesz a sorsunk, egy biztos: jelenleg nagyon szeretjük egymást.

A nagymama szeretne volna jól leteremteni Zolit, de közben megállt mellettük a kerekeken guruló hordágy, amin Juci feküdt, akinek bal lábán hidegvizes borogatás volt.

- Mi történt veled kisunokám? - kérdezte a nagymama részvétellel, miközben megsímogatta a kislány arcát.

- Tornaórán, ahogy az ugrószekrényt átugrotta, aláfordult a bokája. - válaszolt Zsuzsi elkecserevedve.

- Hívjak mentőt? - kérdezte a fehér ruhás férfi, aki a hordágyat idáig tolt.
- Kösz, de én is kocsival vagyok. mondta ekkor Zoli, s Jucit pillékként emelte le a hordágyról, miközben azt mondta: - Gyere te sós zsák! - és Zsuzsiékkal együtt elindult a kijárat felé.
- Még vissza kell mennünk a suliba a cuccomért - mondta Juci, Zoli nyakába csimpaszkodva, útban lefelé a lépcsőn.
- Visszamegyünk - nyugtatta meg Zoli a kislányt.

Mikor Zoli autója megállt a leninvárosi iskola kerítése mellett, Agárdi tanár úr, akinek éppen lyukas órája volt, a lebetonozott udvaron bóklászott. Mikor a kerítésen át Zsuzsit és Zolit meglátta, gúnyosan így szólt.

- Na ! Itt a szimuláns összes retyerutyája!
- Ide figyeljen tanár úr! Hol szerzett maga diplomát? - kérdezte Zoli.
- Mi köze magának ehhez? - kérdezte a tanár hetykén.
- Csak az, hogy ha a TF-re járt netán, akkor kellett tanuljon némi anatómiát és akkor nem mondana ilyen hülyeségeket! - mondta Zoli, mire a tanár teljesen "leforrázva" ezt kérdezte:
- Miket beszél itt?
- Csak azt, hogy nekem is van testnevelő tanár rokonom, és magam is sportolok!

Zsuzsi közben bement a tanterembe, ahol Ági néni éppen Élővilág órát tartott. Gyorsan összeszedte hűga cuccait, és Barbarával megegyezett: a kislány elhozza délután hűga leckéjét. Mikor Zsuzsi elnézést kérve távozott, az osztálytársak kórusban kívántak jobbulást Jucinak.

Zsuzsi a tanári előtt összefutott a "doktor úrral" aki szintén jobbulást kívánt Jucinak. Elmondta: ő hívta ki a mentőket, valamint megdicsérte Jucit, ugyanis a kislánynak az előző nap kapott két egyes közül, az egyiket sikerült ötösre javítania.

Zsuzsi ezután boldogan ült be barátja autójába. Útbá ejtették a patikát, ahol kiváltották a

nagymama gyógyszereit, valamint Zsuzsi fájdalomcsillapítót vett húgának. Mikor a patika elől továbbindultak, Zoli lazán csak ennyit mondott: - négyes lett a múlt pénteken írt ZH-m.
- Tényleg? - kérdezte örömmel Zsuzsi, és megcsókolta a fiatalembert, majd hazaindultak.

- V é g e -